

Θά πεθάνης
στο Μόντερεϋ

ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ

No 49

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Μια νεκρική σιγή απλώθηκε μέσα στη σκηνή, μόλις ο 'Αχμέτ είπε τα τελευταία λόγια. Πρώτος που μίλησε ήταν ένας γέρο - φύλαρχος, που όλοι σέβονταν τη σοφία του και άκουγαν πάντοτε τις συμβουλές του. Είπε :

— Αδελφέ μου 'Αχμέτ, κι' εγώ δεν έχω μεγάλη συμπάθεια στους ξένους και τους άπιστους, αλλά δεν μού άρεσουν κι' αυτές οι άδικιες. Δεν πρέπει να σκοτώσουμε το Λωρενς. Είναι άξιο παλληκάρι και αγαπάει την πατρίδα μας. Θα μās καταριόταν ο 'Αλλάχ αν κάναμε κάτι τέτοιο...

— Γέρο, φώναξε ο 'Αχμέτ, μού φαίνεται ότι ξεκούναγες για καλά. Ο Λωρενς, είναι έχθρος μας. Όταν θα διώξη τους Τούρκους θα γίνει αυτός ο κατακτητής μας... Πρέπει λοιπόν να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα του. Εμπρός, αφήστε τις άγνες για τούτο τον ψευτοήρωα και δώστε μου τη συγκατάθεσή σας. Βρώστε μου άχόμα κι' ένα καλό παλληκάρι, για να εκπέσει τη διαταγή μας, γιατί ο δικός μου ο Καρίμ, με ντροπιάσε...

Τότε, έκείνη τη στιγμή, μπήκε στη μέση ο ίδιος ο Καρίμ που είπε :

— Αφέντη 'Αχμέτ, είμαι ένας πιστός και αποφασισμένος σε όένα φίλος. Θα ήταν προδοσία από μέρους μου να μην δεχτώ να εκπέσω τη διαταγή σου. Είμαι έτοιμος και περιμένω εντολές...

Ο 'Αχμέτ, ένθουσιώστηκε μονομιάς. "Αρπαξε τον Καρίμ μέσα στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τον φιλά, κλαίγοντας.

— Μπράβο παλληκάρι μου... μπράβο γυνί μου... Τό ήξερα ότι δεν θα μου χαλούσες ποτέ την καρδιά, ψιθύριζε ο 'Αχμέτ...

Ετσι ο Καρίμ, ξεκίνησε για να πάη να δολοφονήσει το Λωρενς. Τό σχέδιο των Τούρκων να έξοντώσουν έναν επικίνδυνο έχθρο τους, τραβούσε τό δρόμο της πραγματοποίησης...

Ο Καρίμ, ύστερα από ένα κουραστικό ταξίδι, μέσα από την άφιλόξενη έρημο, έφτασε στην 'Ακκόμπα και τράβηξε κατευθείαν για τό στρατόπεδο του Λωρενς. Παρουσιάστηκε στη σκηνή μου και ζήτησε να τον δεχτούμε στον άπελευτερωτικό μας στρατό.

— Εσύ δεν είσαι, ο 'Αλή Σερίφ; με ρώτησε.

— Ναι, παλληκάρι, τού άπάντησα.

— Είμαι της φυλής των Σιρχάν...

— Τού 'Αχμέτ - Πασά; Έκανα με κατάπληξι...

— Ναι, είπε αυτός. Μάλλωσα με τον άρχηγό μου γιατί πιστεύω ότι ο Λωρενς θα φέρη την έλευθερία στην πατρίδα μας και δεν συμφωνούσα μαζί του, που ισχυρίζεται ότι ο άνθρωπος αυτός είναι ύπουλος...

— Κάθε Άραβος, είναι καλοδεχούμενος στο Στρατό μας, τού είπα, αν και δεν πολυπίστευα αυτά που μού έλεγε.

Και δεν δεν έπеса έξω. Τά γεγονότα που έπα-

κολούθησαν με δικαίωσαν για τις ύποψίες μου...

Δεν τόν άφηνα ούτε λεπτό μακριά από τό βλέμμα μου. "Όπου κι' αν πήγαινε τόν παρακολουθούσα, συνεχώς. Δεν θέλησα να φανερώσω τις ύποψίες μου αυτές στο Λωρενς, ο όποιος από την πρώτη στιγμή, έδειξε μιá ιδιαίτερη συμπάθεια στον Καρίμ.

Μονάχα μιá φορά, ελα μασημένα στο Λωρενς, τί σκεπτόμουνα για τό νεαρό Καρίμ. Δηλαδή ότι τόν ύποψιαζόμουνα πώς ήθελε να κάνει κάποιο κακό. Ο Λωρενς γέλασε και μού άπάντησε :

— Μην είσαι τόσο καχύποπτος, 'Αλή. Νομίζεις δεν θα καταλάβαινα τί σό' είναι ο Καρίμ κι' αν ήθελε να με σκοτώσει; Ποτέ δεν με ξεγελά ή διαίσθησί μου...

Κι' όμως τα ίδια έλεγε και για τόν Γκασίμ, ό-τι δεν ήταν τάχα γραφτό να πεθάνη και τόν σκότωσε ο ίδιος για τό έγκλημα που είχε κάνει. Τού-τη τη φορά όμως ο Λωρενς, ήταν πιο έγωιστής από την προηγούμενη και για να μού αποδείξει πώς δεν πίστευε καθόλου τις ύποψίες μου, πήρε τόν Καρίμ για ιδιαίτερο σωματοφύλακά του...

Ο Καρίμ με τη στάσι και την συμπεριφορά του, μ' έκανε να πάψω να τόν ύποψιάζομαι κι' εγώ. Έδειχνε μιá τέτοια αφοσίωσι στο Λωρενς, που νόμιζες ότι ήταν πατέρας ή άδελφός του...

Κοιούταν στα πόδια τόν Λωρενς και κάθε λέξι του, ήταν μιá διαταγή για τόν Καρίμ...

Είχε περάσει αρκετός καιρός από τότε που ήθελε κοντά μας ο Καρίμ. "Όλοι τόν αγαπούσαν και έκτιμούσαν την παλληκαριά και την τόλημ του. Ήταν δυνατός οά λοντάρι και είχε καρδιά μικρού και άκακου παιδιού. Πολλές φορές τό έβαζε με τόν έαυτό μου που είχα πονέψει κάποτε ότι αυτός ο άνθρωπος είχε κάτι τό κακό στο νού του. Τόν συμπάθησα μάλιστα ακόμα περισσότερο, όταν ο Λωρενς, έπεσε άρρωστος από τό κλίμα της έρημου.

Ο Καρίμ, δεν έφηνε ούτε λεπτό από δίπλα του. Τού έβαζε δροσερές κουμπρέσες στο μέτωπο για να τόν ανακουφίρη από τόν πυρετό. Καθόταν σκεπτικός κάθε φορά που ο Λωρενς έπερτε σε λήθαργο και έδειχνε ότι αν πάθαινε κανένα κακό «ό αφέντη» του, όπως τόν έλεγε θα πήγαινε κι' αυτός μαζί του.

Ο Λωρενς, ψηνόταν από τόν πυρετό μιá όλόκληρη βδομάδα. Ο Καρίμ, όλο αυτό τό διάστημα, τόν περιποιήθηκε και τόν βοήθησε να γίνει σύντομα καλά.

Ο Λωρενς όμως δεν τό κράτησε και μού τό επέ-

πε :

— Θυμᾶσαι 'Αλή, που μιá φορά μού έλεγες ότι ο Καρίμ, ήθελε να μού κάνει κακό; Δεν φανταζόμαι να έχης ακόμα την ίδια γνώμη γι' αυτόν. Ο Καρίμ, είναι ο πιο πιστός μου φίλος, μετά από σε-να.

Συμφώνησα κι' εγώ μαζί του...

Περνούσαν οι μέρες, οι βδομάδες, οι υήνες, και ο Καρίμ με τούς τρόπους και τόν χαρακτήρα του, με έκανε να τόν συμπαθώ όλο και πιο πολύ. Τώρα αν μού έλεγε κανένας τίποτα κακό γι' αυτόν, και εγώ δεν ξέρω τί μπορούσα να άπαντήσω...

Μέχρις ότου έγινε αυτό που ύποψιάστηκα στην άρχη τού έρχομού τού Καρίμ...

Είχαμε στρατοπεδεύσει σε μιá περιοχή κοντά σε κάποιο Τουρκικό ναυτικό στόγο και έτοιμαζόμαστε για επίθεση. Περιμέναμε την κατάλληλη στιγμή για να χτυπήσουμε. Τά βράδια στη σκηνή τού Λωρενς, κουβεντιάζαμε για την έπιδρομή που θα

(Συνέχεια στη σελίδα 19)

Θα πεθάνει στο Μόντερεϋ

Στο σπίτι της δασκάλας.

ΕΧΟΤΗ ΜΠΑΒΕΞΙ σε μιὰ καινούργια περιπέτεια οί τρεῖς μικροὶ καὶ θρυλικοὶ ὑπερασπιστὲς τοῦ νόμου στὸ ἄγριο Οὔεστ. Βρίσκονται στὸ χωριὸ "Ἄλτο τῆς πολιτείας τοῦ Κάνσας. Στὸ ἴδιο χωριὸ ἔχει φθάσει κι' ἓνας τρομερὸς κακοῦργος, ὁ Σακραμέντο. Εἶναι ψηλὸς καὶ εὐσωμὸς καὶ ἀλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ ἀντίπαλος του. Στὸ μπάρο τοῦ χωριοῦ ὁ Σακραμέντο βρίσκει τὸ δάσκαλό του ἀπὸ τὸν θρυλικὸ σερίφη Τζιμ "Ανταμς ποὺ μὲ τὴν τέχνη του καὶ τὶς σιδερένιες γροδιές του τὸν πέταξε ἔξω, στὴ βροχή. Ὁ Σακραμέντο τραυματίζεται στὸν ὦμο ἀπὸ τὸν σερίφη τοῦ χωριοῦ καὶ καταφεύγει στὸ σπίτι τῆς Τζόαν, τῆς δασκάλας. (*)

Ἡ Τζόαν, μένει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της, ποὺ εἶναι παράλυστος, στὸ κρεβάτι. Ὁ Σακραμέντο τὴν ἀπειλεῖ πὼς ἂν τὸν προδώσῃ θὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα της.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Μικρὸς Σερίφης μὲ τοὺς φίλους του καὶ μὲ τὸ σερίφη τοῦ χωριοῦ, προσπαθοῦν τὰ μάθουν σὲ ποῖο σπίτι κρύβεται ὁ Σακραμέντο. Ὁ Τζιμ συλλαμβάνει στὸ νῦν του ἓνα σχέδιο καὶ καλεῖ ὅλους τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ στὴν πλατεῖα, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες καὶ παιδιά. Ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφη γράφει τὰ ὀνόματά τους καὶ τοὺς ἀφίνει νὰ φύγουν.

—Μήπως δὲν ἦρθε κανεὶς; ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο.

—Ἦρθαν ὅλοι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ βοηθὸς τοῦ σερίφη.

—Κι' ὅμως, δὲν ἦρθε κάποιος! λέει ὁ σερίφης. Ὁ γέρο Μπράντ, ὁ πατέρας τῆς δασκάλας!

—Ἐχεις δίκιο, κάνει ὁ βοηθὸς του. Πραγματικά, δὲν ἔχω γράψῃ τὸ ὄνομά του στὸ χαρτί.

Ὁ Τζιμ κουνάει τὸ κεφάλι του.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, λέει. Ὁ Σακραμέντο βρίσκεται στὸ σπίτι τῆς δασκάλας καὶ ἀπειλεῖ πὼς θὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα της ἂν τὸν μαρτυρήσουν. Φαίνεται πὼς τὸν κρατᾷ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ πιστολιοῦ του, γι' αὐτὸ δὲν τὸν ἄφησε νὰ βγῇ στὴν πλατεῖα.

—Τὶ θὰ κάνουμε τώρα; ρωτᾷ ὁ σερίφης. Θὰ νυκλώσουμε τὸ σπίτι τῆς Τζόαν;

(*) Ἡ ἱστορία αὐτὴ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗ» τὸ 48, μὲ τίτλο : «ΣΑΚΡΑΜΕΝΤΟ».

—“Οχι, απαντάει κατηγορηματικά τὸ Ἑλληνόπουλο. “Αν κάνουμε κάτι τέτοιο ὁ Σακραμέντο θὰ σκοτώσῃ καὶ τὴ δασκάλα καὶ τὸν πατέρα της. Πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε μὲ προσοχὴ καὶ πονηριὰ γιὰ νὰ μὴν πάθουμε καμμιὰ ζημιὰ. Πρέπει νὰ συλλάβουμε τὸν Σακραμέντο χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ κάνῃ κα-
κὸ σὲ κανένα.

Βυθίζεται σὲ σκέψεις κι’ ὕστερα παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Κάνει νόημα στὴ Ντιάνα νὰ πλησιάσῃ καὶ τῆς λέει :

— Μόνο ἐσὺ μπορείς νὰ μᾶς βοηθήσῃς, Ντιάνα. “Όταν νυχτώσῃ θὰ ντυθῇς χωριάτικα, θὰ κρύψῃς ἓνα πιστόλι μέσα ἀπὸ τὰ φου-
στάνια σου καὶ θὰ χτυπήσῃς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς Τζόαν, τῆς δασκάλας. Μόλις σοῦ ἀνοίξῃ θὰ τὴν παρακαλέσῃς νὰ σοῦ γράψῃ, τάχα, ἓνα γράμμα σὲ μιὰ ἀδελφὴ σου, γιατί ἐσὺ δὲν ξέρεις γράμματα. Καθὼς θὰ προ-
χωρήσετε ὡς τὸ δωμάτιό της προσπάθησε ν’ ἀφήσῃς ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα, πίσω σου, ἢ του-
λάχιστον νὰ κλέψῃς τὸ κλειδί. Μόλις σοῦ γρά-
ψῃ τὸ γράμμα νὰ φύγῃς σὰ νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε. “Αν, ὅμως, σὲ πάρῃ εἰδήσι ὁ Σακρα-
μέντο τότε... ὁ Θεὸς βοηθός. Προσπάθησε νὰ τραβήξῃς τὸ πιστόλι σου. Εἶναι τρομερὰ ἐπι-
κίνδυνο αὐτὸ πού σὲ στέλνω νὰ κάνῃς μὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα. “Αν καταφέρῃς νὰ κλέψῃς τὸ κλειδί ρίξε το κάτω ἀπὸ ἓνα παρά-
θυρο ἢ, ἂν δὲν μπορέσῃς, θὰ περιμένουμε ἐ-
γὼ καὶ ὁ Περίτο νὰ μᾶς τὸ φέρῃς.

— Θὰ προσπαθῇς νὰ κάνῃς ὅ,τι μπορῶ, τοῦ ὑπόσχεται ἡ Ντιάνα.

Περιμένουν ὥσπου νὰ νυχτώσῃ. Ἡ γυ-
ναίκα τοῦ μπάρμαν δανεῖζει ἓνα φουστάνι της στὴ Ντιάνα, τὸ φοράει καὶ ξεκινάει μὲ θάρρος γιὰ τὸ σπίτι τῆς δασκάλας. Χτυπάει τὴν πόρτα καὶ μόλις τῆς ἀνοίγει τῆς λέει μὲ φυσικότητα :

— Γειά σου, γειτόνισσα. “Ηρθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ γράψῃς ἓνα γράμμα στὴν ἀ-
δελφὴ μου πού μένει στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ἡ δασκάλα κυττάζει παραξευμενὴ τὴν

Ντιάνα, στὴν ἀρχή. Δὲν τῆς μοιάζει καμμιὰ ἀπὸ τίς γειτόνισσές της. “Όστόσο δὲν ἀργεῖ νὰ καταλάβῃ καὶ τῆς λέει μὲ φυσικὴ φωνή :

— Πέρασε στὸ δωμάτιό μου.

Πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα ὁ Σακραμέντο πα-
ρακολουθεῖ ἀγρυπνα τίς κινήσεις τῶν δύο γυναικῶν μὲ τὸ δάχτυλο ἑτοιμο στὴ σκανδά-
λη τοῦ πιστολιοῦ του. Ξαφνικά, καὶ γιὰ κα-
λὴ τύχη τῆς Ντιάνας, μπαίνει ἓνα ὀρμητικὸ κύμα ἀέρα καὶ σβήνει τὸ φῶς τῆς λάμπας πού κρατᾷ στὰ χέρια της ἡ δασκάλα. Τὸ ψύχραιμο κορίτσι, χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμὴ ἀρ-
πάξει τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν πόρτα, πού κλείνει μὲ πάταγο σπρωγμένη ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ τὸ κρύβει στὴν τσέπη της.

Ἡ δασκάλα μπαίνει στὴν κουζίνα καὶ ἀ-
νάβει ξανά τὴ λάμπα.

— “Ελα, λέει στὴ Ντιάνα.

Περνοῦν στὸ δωμάτιό της, κάθονται σὲ
δύο καρέκλες καὶ ἡ Ντιάνα ἀρχίζει νὰ λέῃ
στὴ δασκάλα, πού παίρνει χαρτί καὶ μολύβι.

« Ἀγαπημένη μου ἀδελφοῦλα, ἔχω τρία
χρόνια νὰ σὲ δῶ καὶ σὲ πεθύμησα. Γιατί δὲν
μοῦ γράφῃς γιὰ νὰ μαθαίνω τί γίνεσαι ;

Ἡ δασκάλα, ὅμως, γράφει τὸ ἐξῆς στὸ
χαρτί :

« Στὸ σπίτι μου βρίσκεται ὁ Σακραμέντο
καὶ ἀπειλεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα μου, ἂν
τὸν προδώσω. Προσέξτε πολὺ. Τοῦ εἶπα πὼς
ὁ πατέρας μου εἶναι παράλυτος καὶ τὸ πιστε-
ψε. Ἐλπίζω νὰ τὸν βοηθήσῃ ὁ Θεὸς καὶ νὰ
βρῇ εὐκαιρία γιὰ ν’ ἀφοπλίσῃ αὐτὸν τὸν κα-
κούργο καὶ νὰ τὸν παραδώσῃ στὴ δικαιοσύ-
νη. “Αν δὲν κάνω λάθος εἶσαι ἡ βοηθὸς τοῦ
Μικροῦ Σερίφη. Θὰ κάνω ὅ,τι μπορέσω γιὰ
νὰ συλλάβετε τὸν Σακραμέντο ».

— Πάρα κάτω; λέει στὴν Ντιάνα.

Ἡ ἥρωϊκὴ βοηθὸς τοῦ Τζίμι “Ανταμς
νοιώθει συγκίνησι καὶ θαυμασμὸ γιὰ τὸ θάρ-
ρος αὐτῆς τῆς δασκάλας.

“Όταν, καμμιὰ φορὰ τελειώνει τὸ γράμμα
τὸ παίρνει, τὴν εὐχαριστεῖ καὶ βγαίνει ἀπὸ
τὸ σπίτι. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Σακραμέντο
παρακολουθεῖ τίς κινήσεις τους πίσω ἀπὸ τὴ
χαραμὰδα μιᾶς πόρτας. “Αν δὴ τίποτε τὸ ὕ-
ποπτο δὲν θὰ διστάσῃ νὰ πυροβολήσῃ.

— Ποιὸς ἦταν; τὴ ρωτᾷ σὲ λίγο.

— Μιὰ γειτόνισσά μου, ἀπαντᾷ ἐκείνη.
Δὲν ξέρει γράμματα καὶ ἤθελε νὰ τῆς γράψῃ
ἓνα γράμμα γιὰ τὴν ἀδελφὴ της.

— Πρόσεξε καλὰ μὴν ὑποψιαστῇ κανεὶς
τίποτε γιατί ἀλλοίμονό σας!

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

τὸν τόμο τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ·Υ·» ;

Εἶναι ἓνα σωστὸ κομψοτέχνημα. “Όσοι

τὸν πῆραν ἔμειναν ἐνθουσιασμένοι !

Πίσω από τὸν Σακραμέντο ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του ὁ πατέρας τῆς Τζόαν.

Ἡ Ντιάνα, στὸ μεταξύ, ἀπομακρύνεται μὲ γοργὰ βήματα. Πίσω ἀπὸ τὴ γωνία ἐνὸς σπιτιοῦ συναντᾷ τοὺς δυὸ φίλους τῆς.

— Τί ἔγινε; τὴ ρωτᾷ με ἀγωνία ὁ Τζίμι.

— Κατάφερα νὰ πάρω τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ δασκάλα με γνῶρισε.

Καί διηγείται με κάθε λεπτομέρεια τί ἀκριβῶς συνέβη.

— Σ' εὐχαριστῶ, Ντιάνα, τῆς λέει ὁ Τζίμι. Μ' αὐτὸ τὸ κλειδί θὰ μπορέσω νὰ μῶ στὸ σπίτι καί νὰ συλλάβω τὸν Σακραμέντο. Ἔκανες καλὴ δουλειά.

— Νὰ δῆς δουλειὰ πὺν θὰ κάνη καί ὁ Γκονζάλες ἀπόψε! παίρνει τὸ λόγο τὸ κωμικὸ Μεξικανόπουλο. Θὰ ταράξω στὸ ξύλο τὸν Σακραμέντο.

— Θὰ περιμένουμε νὰ περάσουν τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ μποῦμε στὸ σπίτι, παίρνει τὴν ἀπόφασιν τὸ Ἑλληνόπουλο. Θὰ μποῦμε ἐγὼ κι' ἐσύ, Πεπίτο. Ἡ Ντιάνα θὰ μείνῃ ἀπ' ἔξω. Θὰ μποῦμε στὸ σπίτι καί θὰ κρυφτοῦμε κάπου, περιμένοντας νὰ ξεμερώσῃ γιατί τὴ νύχτα, με τὸ σκοτάδι θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ δράσουμε καί νὰ ἐξουδετερώσουμε τὸν Σακραμέντο.

Γυρίζουν στὸ σπίτι τοῦ μπάραμν πὺν τοὺς φιλοξενεῖ, τρῶνε καί περιμένουν ὥσπου νὰ ἔρθουν τὰ μεσάνυχτα. Ὅσοι ἐπιθεωροῦν τὰ πιστόλια τους, γελίζουν τίς ζῶνες τους με σφαῖρες καί ξεκινοῦν.

Τὸ σκοτάδι εἶναι πυκνὸ καί ὁ δυνατὸς ἀέρας σφουρίζει καθὼς περνᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων.

— Ἡ βραδυνὰ εἶναι θανατοῦσα, λέει ὁ Τζίμι σὲ μιὰ στιγμή. Θὰ μποῦμε στὸ σπίτι χωρὶς νὰ μᾶς πάρουν εἶδησι γιὰ τὸ θόρυβο πὺν κάνει ὁ ἀνεμος.

Προχωροῦν ἀργά, προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκούγονται τὰ βήματά τους. Τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν πὺν συναντοῦν εἶναι σφαιλιστά. Ὅλο τὸ χωριὸ φοβᾷται τὸν Σακραμέντο.

Φθάνουν ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς δασκάλας.

— Ἐσὺ θὰ μείνῃς ἐδῶ, διατάζει ὁ Μικρὸς Σερίφης τὴν ἀγαπημένην του. Δὲν θὰ μῆς στὸ σπίτι ὅ,τι καί νὰ γίνῃ ἐκτὸς κι' ἂν σὲ φωνάξω. Θὰ περιμένῃς με τὸ πιστόλι στὸ χέρι κι' ἂν δῆς τὸν Σακραμέντο νὰ βγαίνη, χτύπησέ τον χωρὶς οἶκτο.

Μένει γιὰ λίγο σιωπηλὸς κι' ὕστερα λέει.

— Ἀπόψε ἡ ζωὴ μας κινδυνεύει. Ὁ Σακραμέντο εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἀντιπάλους πὺν ἔχουμε συναντήσει ὡς τώρα. Εὐχόμαι στὸ Θεὸ νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἄν πάθω τίποτα δὲν θέλω νὰ στενοχωρηθῇτε. Ὁ κάπταιν Κούπερ (*) θὰ σᾶς προστατέψῃ.

Τὰ δάκρυα τῆς Ντιάνας κυλοῦν σάν βρόσες μέσα στὸ σκοτάδι. Ἄν πάθῃ τίποτε ὁ ἀγαπημένος τῆς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ.

— Καλὴ ἐπιτυχία, τοῦ λέει με πνιχτὴ ἀ-

πὸ τὴ συγκίνησι φωνή. Καλὴ ἐπιτυχία, Πεπίτο.

Τὸ κωμικὸ παιδί πού ἔχει τὴν πιὸ εὐαίσθητη καρδιά τοῦ κόσμου τὸ ἔχουν πάρει κι' αὐτὸ τὰ κλάματα. Κλαίει μὲ λυγμοὺς καί, γιὰ νὰ μὴν τὸ καταλάβουν οἱ ἄλλοι, λέει :

— Μπᾶ σὲ καλὸ μου, τί λόξυγκας εἶναι αὐτὸς πού μ' ἔπιασε; Κάποιος μὲ θυμᾶται. Ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν Πελεγρινό μου;

— Πᾶμε, Πεπίτο, τοῦ λέει ὁ Τζίμ καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Βάμος ἀμίγχο (πᾶμε φίλε) κάνει ὁ Πεπίτο. Νὰ μὴ μὲ λένε Γκονζάλες ἂν δὲν βάλλω τὸ Σακραμέντο νὰ φάη τὸ μῦσι του.

— Νὰ βγάλουμε πρῶτα τίς μπότες μας, τὸν συμβουλεύει ὁ Τζίμ. Καλύτερα ξυπόλητοι γιὰ νὰ μὴν κάνουμε τὸν παραμικρὸ θόρυβο.

Ξαμνοῦν ξυπόλητοι. Φθάνουν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς δασκάλας, στήνουν αὐτὴ καὶ ἀφουγκράζονται. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θόρυβο πού κάνουν τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων, ἔτσι καθὼς τὰ χτυπάει ὁ ἀέρας, δὲν ἀκούγεται τίποτε ἄλλο...

Ὁ Σακραμέντο κερδίζει.

Ο ΤΖΙΜ βγάζει τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν τσέπη του, βρίσκει ψηλαφιστὰ τὴν κλειδαρότρυπα καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ στρίβῃ σιγὰ - σιγὰ ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπάει γοργὰ καὶ δυνατὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Ἡ πόρτα ἀνοίγει μὰ δὲν εἶναι καλὰ λαδωμένη καὶ

τρίζει ἐλαφρά. Συγκρατοῦν καὶ οἱ δύο τὴν ἀναπνοή τους ἐνῶ τὰ χέρια τους ἀκουμποῦν στὶς λαβὲς τῶν πιστολιῶν τους, ἔτοιμα νὰ τὰ τραβήξουν...

Πρῶτος μπαίνει ὁ Τζίμ. Τὸν ἀκολουθεῖ ὁ Πεπίτο. Πυκνὸ σκοτάδι τοὺς δέχεται. Τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ ὄση προφύλαξι μπορεῖ, κλείνει τὴν πόρτα. Ὅστερα σκύβει στὸ αὐτὴ τοῦ Πεπίτο καὶ τοῦ λέει ριθυριστὰ:

— Φρόντισε νὰ κρυφτῇς κάπου, Πεπίτο. Προσοχὴ μὴν κάνης θόρυβο. Κρύψου καλὰ καὶ πρόσεξε μὴν κοιμηθῇς. Πρέπει νὰ μείνης ξάγρυπνος ὡς τὸ πρῶτ.

— Στὰ μπουένο ἀμίγχο (πολὺ καλὰ φί-

λε) ἀπαντάει τὸ κωμικὸ Μεξικανόπουλο.

Χωρίζουν. Ὁ ἕνας κάνει δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀριστερά. Ὁ Πεπίτο πατάει στίς ἄκρες τῶν ποδιῶν του. Ἀπλώνει τὰ χέρια καὶ προχωρεῖ ψηλαφιστὰ. Βρίσκει μιὰ πόρτα, τὴν ἀνοίγει καὶ μπαίνει σ' ἕνα δωμάτιο.

Ξαφνικά, βλέπει κάτι πού κάνει τίς τρίχες τοῦ κεφαλιοῦ του νὰ τιναχτοῦν ὀρθιες, κάτω ἀπὸ τὸ σμπρέρο του, σὰν τ' ἀγκάθια τοῦ σκαντζόχοιρου. Δυὸ σπίδες εἶναι ἀναμμένες μέσα στὸ σκοτάδι. Δυὸ σπίδες πού ἀναβοσβήνουν!

«Θεοῦλη μου, σκέφτεται, αὐτὸ τὸ σπίτι εἶναι γεμάτο φαντάσματα. Τί θὰ κάνης τώρα, Γκονζάλες;»

Κρύος ἰδρώτας τὸν περιλούζει γιὰ τὸ Πεπίτο φοβᾶται τὰ φαντάσματα ὅσο τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο. Κυντάζει τίς σπιθίδες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ βῆμα οὔτε πίσω οὔτε μπρός.

Σὲ μιὰ στιγμή, οἱ σπίδες τινάζονται στὸν ἀέρα κι' ὕστερα σβήνουν. Ὁ Πεπίτο κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ ψιθυρίζει ἀναστενάζοντας:

«Ἐφυγε τὸ φάντασμα! Ἦσουν πολὺ τυχερός, Γκονζάλες».

Προχωρεῖ λιγάκι καὶ ψηλαφώντας πάντα, βρίσκει ἕνα ἀνοιχτὸ μπαούλο. Εἶναι ἡ πιὸ κατάλληλη κρυψώνα. Θὰ μπῇ μέσα, θὰ κατεβάσῃ τὸ καπάκι του καὶ θὰ περιμένῃ ὡς τὸ πρῶτ.

Βάζει τὸ ἕνα πόδι του μέσα κι' ὕστερα τὸ δεύτερο. Ξαφνικά, ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὸ μπαούλο ἕνα οὐρλιαχτὸ πού τὸν κάνει νὰ παγώσῃ σύγκορμος. Σκύβει καὶ βλέπει τίς δυὸ σπίδες νὰ βρίσκονται μέσα στὸ μπαούλο. Ἐτοιμάζεται νὰ ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὸν τρόμο του, μὰ τὴν τελευταία στιγμή θυμᾶται τὸν Σακραμέντο. Οἱ σπιθοῦλες τινάζονται ἔξω ἀπὸ τὸ μπαούλο καὶ τὸ κωμικὸ παιδί, πού δὲν κατάλαβε πὼς εἶχε πατήσῃ τὴν οὐρὰ μιᾶς γάτας καὶ πὼς οἱ σπίδες ἦταν τὰ μάτια της, κατεβάζει τὸ σκέπασμα τοῦ μπαούλου καὶ ξαρώνει σὲ μιὰ γωνιά, ἔτοιμος νὰ χάσῃ τίς αἰσθήσεις του ἀπ' τὸ φόβο του γιὰ τὴν νομίζει πὼς ἔχει νὰ κάνῃ μ' ἕνα φάντασμα.

Τὸ κατέβασμα τοῦ σκεπάσματος ἔκανε τρομερὸ θόρυβο ἔτσι ὅπως ἔπεσε ἀπότομα καὶ ἀντηχεῖ σὲ ὅλο τὸ σπίτι. Τὸ Ἑλληνόπουλο καταλαβαίνει πὼς ὁ φίλος του ἔπαθε κάποια γκάφα καὶ νοιώθει κι' αὐτὸς τὸ αἷμα του νὰ παγώνῃ. Τραβάει τὸ πιστόλι του, κρύβεται

πίσω από μιὰ καρέκλα καὶ περιμένει.

— Τί εἶναι ἐκεῖ; ἀκούει μιὰ βραχνή φωνή. Τί συμβαίνει;

Ὁ Τζίμι ἀνασκιρτάει. Εἶναι ἡ φωνή τοῦ Σακραμέντο.

— Κάποια γάτα ἦταν, τοῦ ἀπαντάει ἡ Τζόαν, ἡ δασκάλα. Νὰ πάω νὰ δῶ;

— Ὁχι! ἀπαντάει ὁ Σακραμέντο. Νὰ ἔρθῃς γρήγορα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο νὰ κοιμηθῇς. Δὲν σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη. Μπορεῖ νὰ μοῦ σκαρώσῃς τίποτε. Νὰ κοιμηθῇς κοντὰ στὸν πατέρα σου.

Ὁ Τζίμι ἀκούει μερικὰ βήματα. Ὅστερα βασιλεύει στὸ σπίτι ἀπόλυτη σιωπή. Μόνο τὸ βουητὸ τοῦ ἀέρα ἀκούγεται ἔξω, πὺν ὅσο πάει καὶ γίνεται ὄλο καὶ πὺν μανιασμένως.

Σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ προχωρεῖ. Σὲ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὴ χαραμάδα μιᾶς πόρτας διακρίνει φῶς. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο βρίσκεται ὁ Σακραμέντο. Ἄν ἦταν ἀνοιχτὴ ἡ πόρτα θὰ μπορούσε νὰ μπῇ καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ παραδοθῇ. Μὰ ἡ πόρτα εἶναι κλειδωμένη, ἄκουσε πὺν πρὶν τὸ γύρισμα τοῦ κλειδιοῦ στὴν κλειδαριά. Θὰ χρειαστῇ νὰ περιμένῃ ὡς τὸ πρῶ.

Προχωρεῖ ἀκόμα λίγο καὶ κρύβεται πίσω ἀπὸ μερικὰ ροῦχα. Ἐδῶ θὰ περιμένῃ ὡς τὸ πρῶ.

Τὸ πιστόλι βρίσκεται ἔτοιμο στὸ χέρι του. Τὰ μάτια του κλείνουν ἀπὸ τὴ νύστα γιατί δὲν κοιμήθηκε οὔτε τὸ προηγούμενο βράδυ, μὰ προσπαθεῖ νὰ τὰ κρατήσῃ ἀνοιχτά. Κάπου κάπου τσιμπάει τὸ μπράτσο του γιὰ νὰ πονέσῃ καὶ νὰ ξαγρυπνήσῃ.

Τὰ λεπτὰ περνοῦν ἀργά, γεμῖτα ἀγωνία. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πὺν δύσκολες νύχτες τῆς ζωῆς τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ. Μὰ ἔχει ἐμπιστοσύνη πὺς θὰ μπορέσῃ νὰ τὰ καταφέρῃ κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ πὺς ὁ Σακραμέντο δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ βρῇ τὴν τιμωρία πὺν τοῦ ἀξίζει.

Σιγὰ - σιγὰ ὁ ἄνεμος σταματάει. Σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ. Τὸ Ἑλληνόπουλο σκεπάζεται μ' ἓνα ροῦχο γιὰ νὰ κρυφτῇ πὺν καλὰ κι' ἀφίνει μόνο τὸ κεφάλι του ἀπ' ἔξω.

Σὲ μιὰ στιγμή, ἀπὸ ἓνα μικρὸ φεγγίτη διακρίνει φῶς. Ξημερώνει. Ὅ,τι ἔχει νὰ γίνῃ θὰ γίνῃ σὲ λίγο... Στὴ σκέψι του ἔρχεται ὁ Πεπίτο. Ποιὺς ξέρει πὺν νὰ ἔχῃ κρυφτῇ.

Περνοῖ κάπου μιὰ ὥρα ἀκόμα. Στὸ διπλὰν δωμάτιο ἀκούγονται βήματα κι' ὅστερα τὸ ἀνοιγµα μιᾶς πόρτας. Μόλις πὺν προλαβαίνει τὸ Ἑλληνόπουλο νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι

Ἡ Ντιάνα πρόσταξε τὸν κακοῦργο νὰ ξεκι-
νήσῃ γιὰ τὸ χωριό.

λι του. Τὸ δάχτυλό του σφίγγεται χωρὶς νὰ θέλῃ πάνω στὴ σκανδάλη.

Βλέπει μιὰ κοπέλλα νὰ προχωρῇ καὶ πίσω της ν' ἀκολουθῇ ὁ Σακραμέντο. Τὴ σημαδεύει μὲ τὸ πιστόλι του.

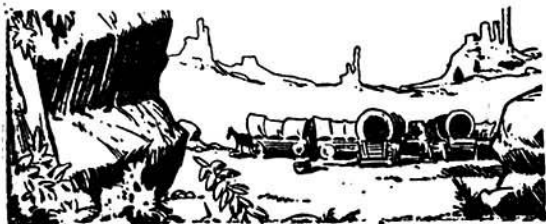
— Νὰ μὴν ἀργήσῃς, τῆς λέει. Καὶ μὴν

Ξεχνᾷς αὐτὸ πού σου ἔχω πῆ τόσες φορές. "Αν μάθῃ κανεῖς πὼς βρίσκομαι στὸ σπίτι σου θὰ σκοτώσω τὸν πατέρα σου. Ἀλλὰ κι' ἐσὺ μὴ νομίζῃς πὼς θὰ γλυτώσῃς. Ὁ Σακραμέντο δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ τίποτε ἔστω κι' ἂν βρεθῇ ὁπλος μπροστὰ σὲ δέκα καραμίνες. Ξέρεις τί μοῦ εἶχε πῆ μιὰ τοιγγάνα ὅταν ἤμουν μικρός; Πὼς θὰ πεθάνω στὸ Μόντερεϋ. "Ε, λοιπόν, ἐγὼ δὲν πρόκειται νὰ πατήσω τὸ πόδι μου στὸ Μόντερεϋ κι' ἔτσι θὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια. Ὅταν περάσῃς ἀπὸ τὸ μᾶρ πάρε κι' ἓνα μπουνάλι οὐτσὺ. Νὰ πῆς στὸν μπάριμαν πὼς τὸ ζητάει ὁ πατέρας σου.

Μιὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ κλείνει ἀμέσως. "Τότερα ἀκούγονται βήματα πού πλησιάζουν. Εἶναι ὁ Σακραμέντο, μόνος του αὐτὴ τῇ φορᾷ. Τὸ Ἑλληνόπουλο καταλαβαίνει πὼς ἔφθασε ἡ κρίσιμη στιγμή...

Κρύβει τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ ροῦχο καὶ περιμένει. Δευτερόλεπτα μονάχα τὸν χωρίζουν... Ὁ Σακραμέντο φθάνει δίπλα του... Δὲν ἔχει παρὰ νὰ τιναχτῇ καὶ νὰ προτείνῃ τὸ πιστόλι του. Τὰ βήματα σταματοῦν καί, τότε, συμβαίνει κάτι πού δὲν τὸ φανταζόταν ποτὲ νὰ γίνῃ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἀκούει μιὰ βαρεῖα καὶ προστακτικὴ φωνὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, τῇ φωνῇ τοῦ Σακραμέντο :

— Ὅποιος κι' ἂν εἶσαι κρυμμένος κάτω ἀπὸ τὰ ροῦχα, μάθε πὼς σὲ σημαδεύω μὲ τὸ πιστόλι μου καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ πατήσω τὴ σκανδάλη γιὰ νὰ σὲ στείλω στὸν ἄλλο κόσμο. "Αφῆσε τὸ ὄπλο σου νὰ πέσῃ, βγάλε τὰ χέρια σου ἔξω ἀπὸ τὸ ροῦχο νὰ βεβαιωθῶ πὼς δὲν ἔχεις πιστόλι κι' ὕστερα σήκω ὄρθιος.

Ὁ Μικρὸς Σερίφης νοιώθει πὼς εἶναι χαμένος! Τέτοια ἀτυχία δὲν τὴν περίμενε. Πὼς τὸν πῆρε εἰδησιὸς ὁ Σακραμέντο πὼς βρίσκεται κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ ροῦχα; Ποιὰ γκάφα ἔκανε καὶ δὲν τὸ κατάλαβε;

Δὲν ἔχει περιθώριο νὰ σκεφθῇ. Μπορεῖ ὁ ἀντίπαλός του νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη. Ἀποφασίζει νὰ ὑπακούσῃ, στηρίζοντας τίς ἐλ-

πίδες του στὸν Περίτο. Ἀφίνει τὸ πιστόλι νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, τὰ βγάζει ἔξω ἀπὸ τὸ ροῦχο κι' ὕστερα σηκώνεται σιγά - σιγά...

— ὦ! κάνει ὁ Σακραμέντο κι' ἓνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο λάμπει στὰ μάτια του. Ὁ Τζίμι "Ανταμς! Μπαρὸ, βλέπω πὼς εἶσαι πιὸ ἱκανὸς ἀπ' ὅσο σὲ πίστευα. Κατάφερες νὰ μπῆς μέσα στὸ σπίτι χωρὶς νὰ σὲ πάρω εἰδησι! Πὼς τὰ κατάφερες;

— Δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸ πῶ, Σακραμέντο, ἀπαντᾷ ὁ Τζίμι.

— Δὲν πρόκειται; "Ας εἶναι καλὰ τὸ πείσμα σου. Ἀλλά, στὸ κάτω - κάτω τί με νοιάζει; Ἀρκεῖ πού ἔπесες στὰ χέρια μου. Στὰ χέρια τοῦ Σακραμέντο. Αὐτὸ πού μοῦ ἔκανες χθὲς τὸ βράδυ στὸ μᾶρ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς πολὺ ἀκριβὰ. Θὰ μπορούσα νὰ σὲ σκοτώσω τώρα, πατώντας λίγο περισσότερο τὴ σκανδάλη μὰ δὲν μ' εὐχαριστεῖ αὐτὸς ὁ θάνατος. Θὰ σὲ σκοτώσω στὸ μᾶρ, μπροστὰ σὲ ὅλον τὸν κόσμο! Θὰ σοῦ σπᾶσω τὸ κεφάλι μὲ τίς γροθιές μου!

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πὼς κατάφερες νὰ μὲ πάρῃς εἰδησι; τὸν ρωτᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο πού θέλει νὰ κερδίσῃ καρὸ, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Περίτο θὰ ἔρθῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Εἶμαι ἔξυπνος, Τζίμι "Ανταμς! Ὁ ἄνθρωπος νὰ τὸ καταλάβῃς.

Ὁ Τζίμι σκύβει, κυττᾷ ἐκπληκτικὰ τὸ κεφάλι του καὶ καταλαβαίνει. Ἦταν, πραγματικά, μεγάλη ἀτυχία αὐτὸ πού ἔπαθε. Στὸ πάτωμα ὑπάρχουν ἴχνη τῶν γυμνῶν ποδιῶν του γιατί εἶχε σκορπιστῇ πάνω στίς σανίδες μιὰ ἄσπρη σκόνη πού θάταν ὁπωσδήποτε ἀλεύρι. Αὐτὰ τὰ ἴχνη πῆρε εἰδησιὸς ὁ Σακραμέντο... Καὶ τώρα;

— Τζίμι "Ανταμς, διατάζει ὁ Σακραμέντο καὶ ὁπισθοχωρεῖ ἓνα βῆμα, σπρῶξε τὸ πιστόλι σου μὲ τὸ πόδι. Καὶ μὴν κάνῃς καμμιά τρέλλα γιατί αὐτὴ τῇ φορᾷ σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου.

Ὁ Τζίμι ὑπακούει. Ἀρχίζει νὰ νευριάζῃ καὶ ν' ἀνησυχῇ. Ποῦ εἶναι ὁ Περίτο; Τί περιμένει γιὰ νὰ δράσῃ;

— Καὶ τώρα, λέει ὁ Σακραμέντο, κάνε αὐτὸ πού θὰ σοῦ πῶ. Γονάτισε κάτω καὶ σκεπάσου μὲ μιὰ κουβέρτα.

Καταλαβαίνει, ὁ Τζίμι τί σκοπεύει νὰ κάνῃ ὁ Σακραμέντο. Μόλις θὰ σκεπαστῇ μὲ τὴν κουβέρτα θὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀναίσθητο.

— Ἐμπρός! φωνάζει ὁ Σακραμέντο. Τί

περιμένεις λοιπόν; Έχεις μισό λεπτό στη διάθεσί σου να κάνης αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

Ποτὲ δὲν βρέθηκε σὲ τόσο δύσκολη στιγμή τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἄν ἦταν μόνος του θὰ τῷ παιρνε εἶδησι πὼς νικῆθηκε καὶ θὰ περιμένε μὲ ψυχραιμία τὸ θάνατο. Μά, τώρα, τί συνέβαινε στὸν Πεπίτο; Γιατί δὲν ἐρχόταν νὰ τὸν βοηθήσῃ; Μήπως εἶχε πάθει κανένα κακό;

Ὁ Βοηθὸς τοῦ Πεπίτο.

ΑΦΗΣΑΜΕ τὸ κομζὸ Μεξικανόπουλο κλεισμένο στὸ μπαούλο. Ἐμεινε ἀκίνητος στὴ θέσι του ἀρκετὴ ὥρα. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, δὲν μπόρεσε ν' ἀντέξῃ καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Ὅταν ξύπνησε καὶ ἀνοίξε τὰ μάτια του δυσκολεύτηκε νὰ θυμηθῇ ποῦ βρισκόταν.

«Γκονζάλες, εἶπε στὸν ἑαυτό του, ὕστερα ἀπὸ λίγο, εἶσαι κλεισμένος μέσα σ' ἓνα μπαούλο στὸ σπίτι ποὺ κρύβεται ὁ Σακραμέντο. Πρέπει νὰ βγῇς γιὰ νὰ τοῦ δώσης νὰ καταλάβῃ ποὺ εἶσαι».

Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιέζει τὸ σκέπασμα τοῦ μπαούλου. Δὲν ἀνοίγει. Τὸ πιέζει. Ξανά, μὲ περισσότερὴ δύναμι. Τίποτε. Τὸ σπρώχνει μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ μὲ τὸ κεφάλι. Μάταιη προσπάθεια. Τὸ μπαούλο δὲν ἀνοίγει γιατί ἦταν σκουριασμένο καὶ ὁ σύρτης καθὼς ἔπεσε ἀπότομα μὲ τὸ κατέβασμα τοῦ σκεπάσματος δὲν ἀνεβαίνει, τώρα...

Τὸ κοτζὺ παιδί ποὺ ἰδρώνει καὶ ξεϊδρώνει σπρώχνοντας, δὲν ἀργεῖ νὰ βγάλῃ τὸ συμπέρασμα.

«Μὲ κλείδωσαν τὰ φαντάσματα! λέει μὲ τὸ νοῦ του. Πεπίτο Γκονζάλες δὲν μπορεῖς νὰ κάνης τίποτα τώρα πιά. Κοιμήσου καὶ ὅ,τι θέλει ἂς γίνῃ».

Καί, μὴ μπορώντας νὰ κάνῃ διαφορετικὰ βυθίζεται στὸν ὕπνο, ἐνῶ ὁ φίλος του ὁ Τζίμι κινδυνεύει μπροστὰ στὸ πιστόλι τοῦ Σακραμέντο καὶ ἡ σκοτεινὴ κἀννη τὸν κυττάζει ψυχρὴ καὶ ἀμελιζτὴ σάν τὸ μάτι τοῦ χάρου...

Μάταια προσμένει βοήθεια ἀπὸ τὸν Πεπίτο, τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἀναγκάζεται νὰ γονατίσῃ. Εἶναι ἀποφασισμένο, ὅμως, νὰ τὰ

παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα τὴν τελευταία στιγμή. Δὲν θὰ περιμένῃ μὲ σταυρωμένα χέρια νὰ τὸν σκοτώσῃ αὐτὸς ὁ κακοῦργος.

— Σκεπάσου μὲ τὴν κουβέρτα! διατάζει ξανά ὁ Σακραμέντο.

Παίρνει τὴν κουβέρτα. Τὴ στιγμή ἀκριβῶς ἐκείνη συμβαίνει κάτι ποὺ δὲν τὸ περιμένε οὔτε στὸν ὕπνο του ὁ Σακραμέντο. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου ποὺ τῆς ἔχει γυρίσει τίς πλάτες, κάνει τὴν ἐμφάνισί του ὁ γέρο Μπράντ, ὁ πατέρας τῆς δασκάλας, ποὺ ὁ κακοῦργος νόμιζε πὼς εἶναι παράλυτος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Κρατᾷ μιὰ σανίδα στὰ δύο του χέρια, τὴ σηκώνει καὶ τὴν κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ κεφάλι τοῦ Σακραμέντο...

Ὁ κακοῦργος ποὺ δέχεται τὸ χτύπημα ἀπροσδόκητα παρατάει τὸ πιστόλι καὶ πέφτει φαρδὺς πλατὺς στὸ πάτωμα, σὰ νὰ τὸν χτύπησε Κεραυνός!

Ὁ Τζίμι τινάζεται ὀρθίως καὶ ἀρπάζει τὰ δύο πιστόλια. Τὸ ἓνα τὸ δίνει στὸ γέρο καὶ κρατᾷ τὸ δικό του.

— Εὐχαριστῶ, λέει στὸ σωτήρα του. Ἀπὸ ἄλλον περιμένα βοήθεια κι' ὄχι ἀπὸ σένα!

— Ἐκανα ὅ,τι μπορούσα, παιδί μου, ἀπαντᾷ ὁ γέρος. Περιμένα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ὁ Σακραμέντο πίστεψε στὸ ψέμα τῆς κόρης μου πὼς τάχα εἶναι παράλυτος καὶ δὲν μὲ φοβόταν.

— Πρόσεξέ τον, τοῦ λέει ὁ Τζίμι. Εἶναι τρομερὰ ἐπικίνδυνος. Μπήκα στὸ σπίτι σου μ' ἓνα φίλο μου μὰ ἔχε γίνει ἄφαντος καὶ φοβᾶμαι μήπως ἔπαθε τίποτε. Πάω νὰ δῶ τί συμβαίνει. Ὅταν συνέλθῃ φώναξέ με.

Περνάει στὸ διπλάνο δωμάτιο.

— Πεπίτο! φωνάζει.

Δὲν παίρνει ἀπόκρισι. Μά, τί ἔγινε ὁ βοηθός του; Μήπως ἀνοίξε καμμιὰ καταπακτὴ καὶ τὸν κατὰπτε; Ἡ μήπως τὸν πῆρε ὁ ὕπνος καὶ δὲν ἀκούει τίποτε;

Ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ σὲ κάθε γωνία, ν' ἀνοίγῃ τὰ ἐπιπλα ν' ἀναποδογυρίξῃ τὰ καθίσματα. Περνάει στὸ διπλάνο δωμάτιο ποὺ εἶναι μιὰ ἀποθήκη γεμάτη μπαούλα καὶ σάνιδες.

— Πεπίτο! ξαναφωνάζει.

Ἐνα μουγγρητὸ ἀκούγεται κι' ὕστερα ἔνα μπαούλο κουνιέται. Νά, λοιπόν, ποῦ εἶναι ὁ φίλος του. Μέσα στὸ μπαούλο.

Φθάνει μ' ἓνα πήδημα κοντά του καὶ μὲ

πολλή δυσκολία ανοίγει τὸ καπάκι. Βρίσκει τὸν Πεπίτο κουλουριασμένο σὲ μιὰ γωνία.

— Τί ἔπαθες; τὸν ρωτᾷ. Κλείστηκες στὸ μπαούλο;

— Ἀμίγκο, εἶμαι πολὺ τυχερὸς πού γλύτωσα ἀπόψε. Αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο φαντάσματα καὶ εἶναι θαῦμα τὸ πὼς βρίσκομαι ἀκόμα ζωντανός. Μὲ κλείδωσαν στὸ μπαούλο!

— Ἔβγα γρήγορα ἔξω, τὸν διατάζει ὁ Τζίμ. Εἴμαστε τυχεροί. Ὁ Σακραμέντο βρίσκεται ἀναισθητὸς στὸ διπλάνο δωμάτιο. Πρέπει νὰ τὸν δέσουμε καὶ νά...

Δὲν προλαβαίνει ν' ἀποτελειώσῃ τὰ λόγια του γιατί μιὰ σαρκαστικὴ φωνὴ ἀκούγεται πίσω του :

— Ψηλὰ τὰ χέρια!

Εἶναι τόσο ἀπειλητικὴ ἡ φωνὴ αὐτὴ πού τὰ δυὸ παιδιὰ ὑπακούουν χωρὶς δισταγμό. Στρέφουν τὰ πρόσωπά τους πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας καὶ βρίσκονται ἀντιμέτωποι μὲ τὸν Σακραμέντο! Ἕνα παγωμένο ρίγος συγκλονίζει τὸ Ἑλληνόπουλο. Τί ἔγινε ὁ πατέρας τῆς δασκάλας; Μὲ ποιὸν τρόπο κατάφερε νὰ τοῦ ξεφύγῃ αὐτὸς ὁ κακοῦργος;

— Περᾶστε στὸ διπλάνο δωμάτιο, διατάζει ὁ Σακραμέντο. Πετᾶτε πρῶτα τὰ πιστόλια σας. Κι' ἂν θέλετε κάνετε καμμιὰ κουταμάρα. Εὐκαιρία ζητῶ νὰ βρῶ γιὰ νὰ σᾶς τινάξω τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

Τὰ δυὸ παιδιὰ πετοῦν τὰ πιστόλια καὶ ὑπακούουν. Περνοῦν στὸ διπλάνο δωμάτιο κι' ἐκεῖ βρίσκουν τὸν πατέρα τῆς Τζόαν ξαπλωμένο στὸ πάτωμα. Ἀπὸ τὸ στόμα του τρέχει αἷμα. Βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἔχει ἀνοιχτὰ τὰ μάτια του. Ὁ Τζίμ νοιώθει μιὰ ἀπέραντη λύσσα γὰ τὸν κακοῦργο πού τὸν χτύπησε μὰ, τί μπορεῖ νὰ κάνῃ τώρα πιά;

— Λοιπόν; λέει ὁ Σακραμέντο. Θὰ διασκεδάσω ἀρκετὰ μαζί σας. Νομίζετε πὼς τελειώσατε μὲ μένα, ἀλλὰ δὲν ξέρετε πὼς ὁ Σακραμέντο θὰ πεθάνῃ στὸ Μόντερεϋ. Ἔτσι μοῦ εἶχε πῆ μιὰ γύφτισσα.

— Θὰ πεθάνῃς στὸ Ἄλτο, κορμανταλᾶ ! τοῦ λέει ὁ Πεπίτο.

— Ὅπου κι' ἂν πεθάνω ἐσὺ δὲν θὰ τὸ ξέρεις γιατί θὰ πεθάνῃς πρῶτα ἀπὸ μένα, λέει γελώντας ὁ Σακραμέντο.

Ὁ πατέρας τῆς Τζόαν σηκώνεται ἐκείνη τὴ στιγμὴ.

— Σᾶς πῆρα στὸ λαιμό μου, λέει στὸ Ἑλληνόπουλο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος συνῆλθε γρή-

Ὁ Σακραμέντο δρέθηκε, ξαφνικά, ἀντιμέτωπος μὲ τὸ σερίφη.

γορα καί... με άρπαξε χωρίς νά τò καταλάβω άπό τò πόδι. Θάπρεπε νά βρίσκωμαι πολύ μακριά του... Συγχωρήστε με, παιδιά μου...

Η πόρτα τού σπιτιού άνοίγει. Ο Σακραμέντο όπισθοχωρεί καί φθάνει κοντά στό παράθυρο. Σέ λίγο κάνει τήν εμφάνισί της ή Τζόαν, ή δασκάλα. Κρατάει μερικά ψώνια καί όταν άντικρύζει τήν άπίστευτη σκηνή χάνει τò χρώμα της.

— Θεέ μου, τί συνέβη; ψιθυρίζει.

— Τίποτε τò σπουδαίο, τής λέει γελώντας ό Σακραμέντο. Οί επισκέπτες σου θέλησαν νά μου κάνουν τόν παλληκαρά καί τώρα θά τήν πληρώσουν άσχημα. Όσο γιά σένα, θά έχης τήν ίδια τύχη. Θά σέ σκοτώσω γιά τò ψέμα πού είπες πώς τάχα είναι παράλυτος ό πατέρας σου καί δέν μπορεί νά σηκωθεί άπό τò κρεβάτι. Κάθησε καί σù στό πλάι τους. Έτσι μπράβο. Θά διασκεδάσω αρκετά μαζί σας, με τήν άγωνία τού θανάτου σας. Τζίμ Άνταμς θά πεθάνης τελευταίος σου τò υπόσχομαι. Θά σέ σκοτώσω μέσα στό μάρ, μπροστά στους κάου-μπού, γιά νά τούς δείξω πούς είναι ό Σακραμέντο.

Ο Τζίμ τόν κυττάζει με περιφρόνησι, χωρίς νά τού άπαντήσει. Τò ίδιο καί ό Πεπίτο.

— Γέρο, διατάζει ό Σακραμέντο, πήγαινε νά μου φέρης ένα μακρύ σκοινί.

Έκείνη ακριβώς τή στιγμή άκούγεται ένα φτερούγισμα καί.. μπαίνει στό δωμάτιο ένα γεράκι! Είναι ό Τζό, τò γυμνασμένο γεράκι τού Πεπίτο, πού φαίνεται πώς μπήκε στό σπίτι τή στιγμή πού άνοιξε τήν πόρτα ή δασκάλα.

Φτερουγίζει δεξιά καί άριστερά κάνοντας «κρά - κρά» κι' ύστερα κουρνιάζει πάνω στό σμπρέρο τού Πεπίτο.

— Τί νά σέ κάνω έσένα; τού λέει τò κομικό παιδί, θυμωμένο. Είσαι ό πιο άχρηστος έχθρός μου. Μόνο ό Πελεγρίνο θά μπορούσε νά μās βοηθήσει.

— Ποιός είναι αυτός; ρωτάει με περιέργεια ό Σακραμέντο.

— Ο Τζό, ό βοηθός μου.

— Βοηθός σου; Χά... χά... χά!

— Γιατί γελάς σάν χάχας; τού λέει κοκκινίζοντας άπό τò θυμό του, ό Πεπίτο. Δέν σου γεμίζει τò μάτι; Άν ήξερες πόσοι καί πόσοι σάν καί σένα έχουν νικηθί άπό αυτό τò γεράκι!

— Νά νικηθώ άπό ένα πουλί; Χά... χά!

‘Ωραίος στόχος για τὸ πιστόλι μου!

Σηκώνει τὴ κάννη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τὰ πάνω νὰ σημαδέψῃ τὸ γεράκι. Τὸ πονηρὸ Ἑλληνόπουλο ἀποφασίζει νὰ ἐκμεταλλευθῇ αὐτὴ τὴν ἀπροσδόκητη εὐκαιρία. Δίνει ἓνα ἀπίθανο σάλτο ὁρμώντας μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ καὶ χτυπάει μὲ τρομερὴ δύναμι τὸν κακοῦργο στὸ στήθος! Εἶναι τόση ἡ ὁρμὴ τοῦ Ἑλληνόπουλου πὺ τὸ σῶμα τοῦ Σακραμέντο τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, χτυπάει πάνω στὸ χαμηλὸ παράθυρο, τὸ σπάει καὶ βγαίνει ἔξω!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς τὰ χάνουν ὅλοι τους. Δὲν περίμεναν νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Σακραμέντο!

— Μαζί μου! διατάζει τὸ Ἑλληνόπουλο πὺ συνέρχεται πρῶτο.

Τὸ κατόρθωμα ἐνὸς κοριτσιοῦ.

ΜΙΑ ΠΥΚΝΗ ὁμίχλη ἔχει σκεπάσει τὸ χωριὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνῃ σὲ ἀπόστασι μεγαλύτερη ἀπὸ δέκα μέτρα. Πίσω του βγαίνει ὁ Πεπίτο καὶ ἀκολουθεῖ ἡ δασκάλα μὲ τὸν πατέρα της. Ὁ Τζίμ κάνει νόημα στὸ βοηθό του νὰ

τρέξῃ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ αὐτὸς τρέχει ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ὁ Σακραμέντο δὲν φαίνεται. Μήπως πήδησε ξανά στὸ σπίτι, ἀπὸ τὸ παράθυρο; Ἡ πρόλαβε κι' ἔφυγε; Μᾶλλον τὸ δεύτερο συμβαίνει.

— Ντιάνα! φωνάζει στὴν ἀγαπημένη του.

Δὲν παίρνει ἀπάντησι. Τί ἔγινε ἡ Ντιάνα; Γιατί δὲν πυροβόλησε τὸν Σακραμέντο ὅπως τῆς εἶχε πῇ; Ἡ μήπως τὴν ἐμπόδισε ἡ ὁμίχλη καὶ δὲν εἶδε τίποτε;

— Ἐλάτε μαζί μου, λέει στὸν Πεπίτο καὶ στοὺς ἄλλους ἀφοῦ φθάνουν πρῶτα στὸ σημεῖο πὺ ἄφισαν τὰ παπούτσια τους καὶ τὰ φοροῦν.

Κατευθύνονται πρὸς τὸ μᾶρ. Ἐκεῖ θὰ σκεφθῇ τί ἀπόφασι νὰ πάρῃ. Ἀκόμα δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὺς ὁ ἀντίπαλός του κατάρφερε νὰ τοῦ ξεφύγῃ καὶ νὰ μείνῃ ἀτιμώρητος.

Κι' ὅμως, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ὁ Σα-

κραμέντο στάθηκε τυχερός. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ χῶμα ἦταν μαλακὸ καὶ δὲν χτύπησε. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τῶραλε στὰ πόδια. Κατάλαβε πὺς μὲ τὰ καταραμένα αὐτὰ παιδιὰ πὺ ἐμπλέξε θὰ ἔχανε τὸ παιχνίδι του.

— «Θὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τὸ Ἄλτο νὰ γίνῃ καλὰ τὸ χέρι μου κι' ὕστερα τὰ ξαναλέμε», κάνει τὴ σκέψι.

Ἡ ὁμίχλη τὸν κρύβει καθὼς τρέχει. Εἶναι πρῶτ' ἀκόμα καὶ οἱ δρόμοι εἶναι ἐρημοί.

Βγαίνει ἀπὸ τὸ χωριὸ ὅταν, ξαφνικά, βλέπει κάποιον νὰ παρουσιάζεται μπροστά του. Δὲν ἀργεῖ νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ. Εἶναι ὁ σερίφης πὺ εἶχε χτυπήσει στὸ μᾶρ τὸ προηγουμένο βράδυ.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς οἱ δυὸ ἄντρες μένουν σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι. Κυττάζονται καὶ οἱ δυὸ μὲ μῖσος. Κι' εἶναι καὶ οἱ δυὸ τους τραυματισμένοι στὸ ἀριστερὸ χέρι.

— Σερίφη, ὅπως εἶδες ὁ Σακραμέντο δὲν ἔπαθε τίποτε, μιλάει πρῶτος ὁ κακοῦργος.

Ὁ σερίφης γελᾷ σαρκαστικά.

— Δὲν ἔπαθες τίποτε; τοῦ λέει. Ἦρθες στὸ χωριὸ μας ἀτρόμητος καὶ παλληκαρᾶς καὶ τώρα φεύγεις πληγωμένος, χωρὶς ἄλογο, κυνηγημένος, σὰν λαγός! Ἐνὰ παιδί πὺ ἔχει τὰ μισὰ σου χρῶνια καὶ τὸ μισὸ σου μπῶι κυνήγησε ἀπὸ τὸ Ἄλτο. Ἐσὺ εἶσαι, λοιπόν, ὁ μεγάλος καὶ τρομερὸς Σακραμέντο;

Ὁ Σακραμέντο τρίζει τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ πληρώσῃ ὅλα ὅσα μοῦ ἔκανε, λέει στὸ σερίφη. Θὰ γυρίσω σὲ λίγες μέρες ξανά στὸ χωριὸ σας καὶ τότε θὰ δῆτε ποὺς εἶναι ὁ Σακραμέντο. Θὰ τὸ δοῦν οἱ ἄλλοι γιατί ἐσὺ δὲν θὰ ζήσης περισσότερο ἀπὸ δυὸ λεπτὰ.

— Περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμὴ, Σακραμέντο!

— Ἐλα, λοιπόν, νὰ τελειώνουμε! Ἀκουσα πὺς εἶσαι καὶ σὺ τραυματισμένος στὸ χέρι. Δουλεύουμε καὶ οἱ δυὸ τὸ δεξί. Θὰ σὲ ἀφήσω νὰ τραβήξῃς πρῶτος τὸ πιστόλι. Ἐμπρός, σερίφη! Ἐφθάσε ἡ τελευταία σου στιγμὴ!

Ὁ σερίφης μένει σιωπηλός. Κυττάζει τὸν ἀντίπαλό του μὲ μῖσος καὶ περιφρόνησι. Ξαφνικά, τινάζει τὸ δεξί του χέρι καὶ ἀρπάζει τὸ πιστόλι. Ὅμως, εἶναι τόσο ἀπτόμῃ ἡ κίνησί του πὺ ἡ πληγὴ του τὸν πονάει τρομερά. Τὸ μυαλό του θολώνει ἀπὸ τὸν πόνο

Μπαίνουν όσο πιο άδύρυντα μπορούν στο σπίτι...

καί μόλις τραβάει τὸ πιστόλι φοβᾶται πὼς θὰ λιποθυμήσῃ.

Ἔνας πυροβολισμὸς ἀκούγεται καί τὸ πιστόλι του τινάζεται μακριά. Ἀκουλουθεῖ ἓνα σατανικὸ γέλιο. Τὸ γέλιο τοῦ Σακραμέντο.

— Δὲν θὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὸ πιστόλι, σερίφη, τοῦ λέει. Προτιμῶ νὰ σὲ σκοτώσω μὲ τὴ γροθιά μου. Καί πρέπει νὰ διαστῶ λιγάκι.

Βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καί φθάνει κοντὰ στὸ σερίφη. Σφίγγει τὴ γροθιά του καί ἐτοιμάζεται νὰ τὴν κατεβάσῃ. Μὰ τὸ χέρι του μένει μετέωρο καθὼς ἀκούει μιὰ φωνὴ πίσω του :

— Ψηλὰ τὰ χέρια, Σακραμέντο!

Ξαφνιάζεται ὁ γίγαντας. Ἡ φωνὴ εἶναι γυναικεία. Στρέφει τὸ πρόσωπό του καί βλέπει ἓνα κορίτσι νὰ τὸν ἀπειλῇ μ' ἓνα πιστόλι.

— Ψηλὰ τὰ χέρια! τὸν διατάζει ξανά.

Ὁ Σακραμέντο ὑπακούει ἐνῶ ὁ σερίφης, ποὺ δὲν ἀντέχει ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ χεριοῦ του χάνει τίς αἰσθήσεις του καί πέφτει πάνω στὸ χῶμα. Λίγο ν' ἀργούσε ἡ Ντιάνα, δέκα δευτερόλεπτα μονάχα, πῆγαινε χαμένος. Μὲ τὴν πρώτη γροθιά τοῦ κακούργου θὰ πέθαινε.

— Τί θέλεις ἀπὸ μένα; ρωτᾷ ὁ Σακραμέντο τὸ κορίτσι. Δὲν ξέρεις ποίος εἰμαι;

— Σὲ ξέρω πολὺ καλά, Σακραμέντο.

— Καί δὲν μὲ φοβάσαι;

— Τὸ δάκτυλό μου δὲν ἀστειεύεται, Σακραμέντο. Μπορεῖ νὰ εἰμαι γυναίκα μὰ τὸ χέ-

ρι μου δὲν τρέμει. Δέσε τὰ χέρια σου ψηλὰ στὸ κεφάλι σου, γρήγορα! Δὲν θὰ διστάσω νὰ πυροβολήσω!

Ὁ Σακραμέντο τὸ φουσαεῖ καί δὲν κρύνει. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ ἀκόμα πὼς εἶναι αἰχμάλωτος ἐνὸς κοριτσιοῦ τὸ πολὺ δεκαεφτά χρονῶν! Μά, ἂν ἤξερε πὼς τὸ κορίτσι αὐτὸ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιδὲ γενναῖα κορίτσια τῆς Ἀμερικῆς, δὲν θ' ἀποροῦσε καθόλου.

— Προχώρησε, Σακραμέντο, διατάζει ἡ Ντιάνα. Θὰ πᾶμε στὸ χωριὸ καί θὰ σὲ παραδώσω στὸ Μικρὸ Σερίφη. Σὲ προειδοποιῶ πὼς μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποπητὴ κίνησί σου δὲν θὰ διστάσω νὰ πυροβολήσω.

Ὁ Σακραμέντο δὲν μιλάει. Κάνει μεταβολὴ καί ἀρχίζει νὰ προχωρῇ. Μὰ δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ πάῃ στὸ χωριὸ γιατί ξέρεי πὼς αὐτὸ θὰ σήμαινε τὸ θάνατό του. Προτιμᾷ νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Χαμένος γιὰ χαμένος.

Δὲν ἔχει προχωρήσει περισσότερα ἀπὸ εἰκοσι βήματα ὅταν, ξαφνικά, παίρνει μιὰ βουτιά καταγῆς, τραβάει τὸ πιστόλι του καί...

Ἔνας, δύο, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Ὁ ἄερας ποὺ ἀρχισε νὰ φουσᾷ διώχνει τὸν ἡχὸ τους μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριὸ. Ὁ Σακραμέντο παίρνει δύο στροφές πάνω στὸ χῶμα καί ὕστερα κουλουριάζεται βογγώντας. Τὸ πιστόλι ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι του.

Ἡ Ντιάνα τρέχει κοντά του, ἐτοιμὴ νὰ πυροβολήσῃ ξανά. Καί οἱ τρεῖς σφαῖρες ἐφυγαν ἀπὸ τὸ δικό της πιστόλι.

Ὁ Σακραμέντο σταματᾷ νὰ κουνιέται.

Τὸ στήθος του εἶναι γεμάτο αἷματα. Ἀνοίγει τὰ μάτια του, κυττάζει παράξενα τὸ κορίτσι πὸν στέκεται πάνω του καὶ ψιθυρίζει, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

— Μοῦ εἶχαν πῆ πὼς θὰ πεθάνω στὸ Μόντερεῦ καὶ πὼς θὰ μὲ σκοτώνει κάποιος πὸν θάταν πὸν δυνατὸς ἀπὸ μένα... Δὲν περίμενα νὰ πεθάνω ἐδῶ... Δὲν περίμενα νὰ μὲ σκοτώσῃ ἓνα κορίτσι... Τί ντροπὴ γιὰ τὸν

Σακραμέντο νὰ ἔχῃ αὐτὸ τὸ τέλος... Πόσο λυπᾶμαι πὸν πεθαίνω καὶ δὲν θὰ ἐκδικηθῶ αὐτὸ τὸ καταραμένο παιδί τὸν Τζίμι...

Ἡ φωνὴ του σβήνει. Τὸ κεφάλι του μένει ἀκίνητο. Ὁ φοβερός γίγαντας ἔχει πεθάνει.

Ἡ Ντιάνα κάνει τὸ σταυρὸ της.

— Συγγνώμῃς με, Θεέ μου, ψιθυρίζει... Δὲν μπορούσα νὰ κάνω διαφορετικά. Ἐπρεπε νὰ ὑπερασπίσω τὴ ζωὴ μου.

Ἐνα χέρι ἀκουμπάει στὸν ὦμο της. Εἶναι τὸ χέρι τοῦ σερίφη.

— Τὸν σκοτώσες! τῆς λέει. Ἐκανες αὐτὸ τὸ κατόρθωμα! Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄλτο θὰ σ' εὐγνωμονοῦν γι' αὐτὸ πὸν ἔκανες. Ὅλοι φοβόντουσαν τὸν Σακραμέντο. Ἦταν ὁ πὸν φοβερός κακοῦργος ἀπ' ὅσους εἶχαν παρουσιαστῇ ὡς τώρα στὴν πολιτεία τοῦ Κάνσας. Θὰ κρατήσω τὸ πιστόλι του, θὰ τὸ δείχνω σὲ ὅλον τὸν κόσμον καὶ θὰ λέω πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ πιστόλι τοῦ Σακραμέντο, πὸν βρίσκεται θαμμένος στὸ χωριὸ μας καὶ πὸν μπόρεσε νὰ τὸν δαμάσῃ ἓνα κορίτσι δεκαεφτά χρονῶν.

Παίρνουν ἀμίλητοι τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Φθάνουν στὸ μῦρ καὶ συναντοῦν ἐκεῖ τὸν Μικρὸ Σερίφη, τὸν Πεπίτο, τὴ δασκάλα μὲ τὸν πατέρα της καὶ πολλοὺς κάου - μπόυ.

— Ντιάνα, ἀνησύχησα γιὰ σένα, τῆς λέει ὁ Τζίμι μόλις τὴν βλέπει. Ποῦ ἦσουν;

— Ἀνησυχῆσαμε γιὰ τὸ Σακραμέντο κατάρρε νὰ ξεφύγῃ, λέει ὁ μῦρμαν. Ἄλλοι μόνον σὲ κείνον πὸν θὰ βρεθῇ μπροστὰ του.

Ὁ σερίφης ρίχνει τὸ πιστόλι τοῦ Σακραμέντο πάνω στὸν μπάγχο.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πιστόλι του, λέει. Πρέπει δυὸ - τρεῖς ἀπὸ σᾶς νὰ σκάψουν ἓνα λάκκο γιὰ νὰ τὸν θάψουμε.

Ὁ Τζίμι τινάζεται ὀρθιος.

— Σκοτώθηκε ὁ Σακραμέντο; ρωτάει.

Ὁ σερίφης κουνάει καταφατικά τὸ κεφάλι.

— Καί... ποῖος τὸν σκοτώσε; ρωτοῦν πολλὲς φωνὲς μαζί.

Ὁ σερίφης κυττάζει τὴ Ντιάνα.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι, λέει. Ἄν δὲν προλάβαινε θὰ ἦμουν νεκρὸς αὐτὴ τὴ στιγμή. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ πὼς τοῦ δφεῖλω τὴ ζωὴ μου. Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃ κανεὶς μας αὐτὰ τὰ παιδιὰ. Ἄν δὲν τὰ ἔφερνε ἡ τύχη στὸ χωριὸ μας, θὰ βασίλευε τώρα ὁ Σακραμέντο... καὶ μαζί μὲ τὸν Σακραμέντο θὰ βασίλευε ὁ θάνατος.

Ὁ Τζίμι σφίγγει τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης

ΕΧΟΥΝ ΕΚΔΟΘΗ

- 1) Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου
- 2) Τὸ μυστικὸ τοῦ κάου - μπόυ
- 3) Σερίφης ἐναντίον Ζορρό
- 4) Ἐβίθα Πεπίτο
- 5) Τὸ κυνήγι τοῦ Λύκου
- 6) Τὰ ἴχνη ὁδηγοῦν στὸ θάνατο
- 7) Τὸ τραῖνο δὲν ἔφθασε ποτὲ
- 8) Ὁ χρυσοθήρας αἰνίγμα
- 9) Ὁ Πεπίτο στὸ Ροντέο
- 10) Ζορρό Πεπίτο καὶ Φαντάσματα
- 11) Τὸ λάσσο θριαμβεύει
- 12) Οἱ ἥρωες πεθαίνουν πρῶτοι
- 13) Ἐγὼ εἶμαι ὁ σερίφης
- 14) Τὸ φαράγγι τοῦ τρόμου
- 15) Νικητὴς εἶναι ὁ νόμος
- 16) Θανάσιμη παγίδα
- 17) Στὴ φωλιά τοῦ Κροταλία
- 18) Τὸ ράντς τὸν τρελλῶν
- 19) Τὸ τελευταῖο ὄχυρὸ
- 20) Πειρατὲς τοῦ Ρίο Γκράντε
- 21) Ἡ βασίλισσα τῶν Ἰνδιάνων
- 22) Ἡ μάσκα τοῦ λύκου
- 23) Ὁ Ζορρό δὲν πεθαίνει
- 24) Τὸ Τσακάλι
- 25) Ἡ κοιλὰδα τῶν σκελετῶν
- 26) Μιὰ σφαῖρα μὲ τὸ νόμα σου
- 27) Κάπταιν Κούπερ θὰ πεθάνῃ
- 28) Ἄσσοι Μπαστούνι ἐναντίον Σερίφη
- 29) Λὸς Πιστολέρως
- 30) Τὸ κόκκινο ποτάμι
- 31) Παγίδα στὰ σύνορα
- 32) Ἡ Κόμπρα
- 33) Ἡ Τίγρις τοῦ Ἐλ Πάσο
- 34) Τζερώνιμο
- 35) Ὁ σερίφης διατάζει
- 36) Τὸ στοιχειωμένο ράντς
- 37) Ὁ θάνατος παίζει κιθάρα
- 38) Ὁ δρόμος γιὰ τὸ Ἀμπυλεῖν
- 39) Ὁ γίγας τοῦ Φάρ Οὐέστ
- 40) Κάποιος φώναζε βοήθεια
- 41) Καραβάνι γιὰ τὸ Σάν Ἀντόνιο
- 42) Τζίμι Ἀνταμς παραδόσου!
- 43) Ὁ ἐκδικητὴς
- 44) Οἱ σφαῖρες σκέπασαν τὸν ἥλιο
- 45) Ἡ Κρεμάλα
- 46) Τὸ φάντασμα τοῦ Πελεγκρίνο
- 47) Ἐφοδος Γιγάντων
- 48) Σακραμέντο

του ἐνῶ τὰ μάτια του ἔχουν βουρκώσει ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

— Μπράβο σου, Ντιάνα, τῆς λέει.

— Μά... δὲν ἔκανα τίποτε τὸ σπουδαῖο, λέει τὸ κορίτσι καὶ κοκκινίζει.

— Καλὰ λέει ἡ Ντιάνα, πετάγεται ὁ Πεπίτο πὸν τοῦ κακοφαίνεται ἐπειδὴ αὐτός, ἔνας κοτζάμ Γκονζάλες, δὲν μπόρεσε νὰ συλλάβῃ τὸν Σακραμέντο. Νομίζεις πὺς ἔκανε τίποτε τὸ σπουδαῖο, Τζίμ; Πυροβόλησε καὶ ἡ τύχη τῷφερε νὰ βρίσκεται μπροστὰ στὴ σφαῖρα ὁ Σακραμέντο.

Οἱ κάου - μπόυς ξεσποῦν στὰ γέλια.

— Οὐόκυ! φωνάζει κάποιος. Νὰ πιούμε καὶ νὰ γιορτάσουμε τὸ τέλος τοῦ Σακραμέντο!

— Ἐγὼ θὰ σφάξω ἓνα μοσχάρι γιὰ νὰ γλεντήσουμε μὲ τὰ παιδιά! λέει κάποιος. ἄλλος.

— Εὐχαριστοῦμε πολὺ, ἀπαντᾷ ὁ Τζίμ, μὰ δὲν θὰ μείνουμε στὸ Ἄλτο. Θὰ φύγουμε ἀμέσως. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ φιλοξενία.

— Μά... ἐσεῖς δὲν κοιμηθήκατε δυὸ βράδια! ἀπορεῖ ὁ μπάρμαν.

— Δὲν πειράζει. Εἴμαστε μαθημένοι.

Σὲ λίγο, τὰ τρία ἡρωϊκὰ παιδιά πὺν εἶναι σεμνὰ σὰν τοὺς πραγματικοὺς ἥρωες, φεύγουν ἀπὸ τὸ Ἄλτο σὰ νὰ μὴν ἔκαναν τίποτε. Φεύγουν κι' ἀφίνουν πίσω τους τοὺς κατοίκους νὰ γλεντοῦν κι' ἓναν τάφο. Τὸν τάφο τοῦ Σακραμέντο. Εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια τύχη σὰν ὄλους ἐκείνους πὺν περιφρονοῦν τὸ νόμο...

Ὁ μυστηριώδης κάου-μπόυ.

ΔΤΟ βδομάδες ἔχουν περάσει. Τὰ τρία ἡρωϊκὰ παιδιά ἔχουν ἀφήσει τὸ Τέξας καὶ βρίσκονται, τώρα, στὴν πολιτεία τῆς Ντακότα, πὺν βρίσκεται πρὸς τὰ βόρεια τῆς Ἀμερικῆς. Εἶναι μιὰ πολιτεία γεμάτη πυκνὰ καὶ ἀδιαπέραστα δάση, γεμάτη ποτάμια, λιβάδια, ράντς, χρυσοθήρες, κυνηγούς καὶ κάθε εἶδους ἀνθρώπων πὺν καταπατοῦν τὸν νόμο. Δὲν ἔχει ξαναπαίει ἄλλη φορὰ τὸ Ἑλληνοπούλο γιὰτὶ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τὸ Τέξας.

Εἶναι ἀπόγευμα, ὅταν φθάνουν σὲ μιὰ κομόπολι, τὴ Γκέλσιν. Ἡ πρώτη δουλειὰ τοῦ Τζίμ εἶναι νὰ στείλῃ ἓνα τηλεγράφημα στὸν κάπταιν Κούπερ, γιὰ νὰ μάθῃ ὁ ἀρχηγὸς τῶν σερίφηδων σὲ ποῖο μέρος βρίσκονται.

— Ἄν ἔχω καμμιά ἀπάντησι ἀπὸ τὸν κάπταιν Κούπερ, λέει στὸν τηλεγραφητὴ, μπόρεῖς νὰ μοῦ τὴ φέρῃς στὸ ξενοδοχεῖο.

Βρίσκονται στὸ μπάρ τοῦ ξενοδοχείου κι' ἔχουν μόλις ἀποτελειώσει τὸ φαγητό τους, ὅταν μπαίνει ὁ τηλεγραφητὴς. Τοὺς φέρνει ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν κάπταιν Κούπερ.

— Γιὰ νὰ δοῦμε τί γράφει ὁ ἀρχηγὸς μας, λέει ὁ Τζίμ καὶ ἀνοίγει τὸ τηλεγράφημα μόλις ὁ τηλεγραφητὴς τοὺς ἀφίνει μόνους.

— Εἴμαι σίγουρος πὺς θὰ ἔξασε πάλι νὰ στείλῃ χαιρετίσματα στὸν βοηθό μου τὸν Πελεγκρίνο, λέει μὲ παράπονο, ὁ Πεπίτο.

— Νὰ στείλῃ χαιρετίσματα σ' ἓνα γαῖδαρο; τοῦ λέει γελώντας ἡ Ντιάνα.

— Πᾶψε νὰ κοροϊδεύῃς τὸν Πελεγκρίνο μου καὶ τοὺς γαιδάρους! τὴ μαλώνει τὸ κομικὸ Μεξικανόπουλο.

— Θὰ σταματήσετε νὰ διαβάσω τὸ τηλεγράφημα; τοὺς μαλώνει καὶ τοὺς δυὸ ὁ Τζίμ καὶ ἀρχίζει :

«Χάρηκα πὺν εἴσατε καλὰ, ἀγαπητά μου παιδιά, μὰ περισσότερο χάρηκα πὺν βρίσκατε στὴν πολιτεία τῆς Ντακότα. Στὴ βόρεια Ντακότα ὑπάρχει μιὰ κομόπολι, ἀπὸ τὴν ὁποία περνάει τὸ τραῖνο γὰ τὸν Καναδά, πὺν ὀνομάζεται Τένεσσιν. Σ' αὐτὴ τὴν κομόπολι, λοιπόν, ἔχω πληροφορίες πὺς κατὶ συμβαίνει. Τὸ τί, ἀκριβῶς, δὲν ξέρω. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ περνούσατε ἀπὸ κεῖ. Μπορεῖ κατὶ νὰ μαθαίνατε. Βέβαια, ἐγὼ διοικῶ στὸ Τέξας, μὰ ἔχω τὴν ἄδεια νὰ σᾶς στέλνω παντοῦ. Κάνετε μου, λοιπόν, τὴ χάρι καὶ πεταχθῆτε ὡς τὸ Τένεσσιν. Κάποιο μυστήριον κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν κομόπολι, πίσω ἀπὸ μερικὸς θανάτους. Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη σὲ ὅτις πὺς θὰ καταφέρετε νὰ μάθετε πολλὰ. Θέλω νὰ προσέξετε πολὺ γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι, ἐκεῖ πάνω, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι τόσο σκληροὶ σὰν τοὺς κατοίκους τοῦ Τέξας μὰ εἶναι ὑποῦλοι. Καὶ μὴν ξεχνᾶτε νὰ μοῦ τηλεγραφήσετε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποστολῆς σας.

» Σᾶς συγγαίρω πὺν καταφέρατε νὰ βγάλετε ἀπὸ τὴ μέση τὸν Σακραμέντο, αὐτὸν τὸν φοβερὸ κακοῦργο καὶ ἰδιαίτερα τὴ Ντιάνα

πού τὸν συνέλαβε. Χαιρετισμοὺς στὸν Πεπίτο καὶ στὸν Πελεγκρίνο του. . .

Σᾶς φιλῶ: Κάπταιν Κούπερ
ἀρχηγὸς τῶν σερίφηδων τοῦ Τέξας»

— Ἀρρίμπα! ἐνθουσιάζεται ὁ Πεπίτο. Νὰ ποὺ στέλνει χαιρετίσματα στὸν Πελεγκρίνο, γιὰ νὰ σκάσουν μερικοὶ - μερικοὶ ἀπὸ τὴ ζήλεια τους.

Ὁ Τζίμ διπλώνει τὸ τηλεγράφημα.

— Αὐριο τὸ πρωτὶ ξεκινᾶμε γιὰ τὸ Τένεσσου, λέει στοὺς φίλους του. Εἶμαι περιεργὸς νὰ μάθω τί μυστήριον κρύβεται σ' αὐτὴ τὴν κωμόπολι. Πᾶμε γιὰ ὕπνο, παιδιά. Πρέπει νὰ ξεκουραστοῦμε γιατί ἔχουμε πολὺ δρόμο νὰ κάνουμε.

— Πεπίτο, λέει τὸ κωμικὸ παιδί στὸν ἐαυτό του, ξεκίνησες ἀπὸ τὸ νερόμυλο τοῦ πα-

τέρα σου, στὴν Τσιχουάουα τοῦ Μεξικοῦ καὶ ἡ δόξα σου ἔφθασε ὡς τὴ Ντακότα. Αὐτὸ θὰ πῇ νὰ σὲ λένε Γκονζάλες! Καὶ κοντὰ σὲ σέ-να δοξάζονται καὶ κάτι ἄλλοι.

Καὶ κυττάζει μ' ἓνα κλεφτὸ βλέμμα τὸν Τζίμ καὶ τὴ Ντιάνα.

Δὲν ἔχουν κοιμηθῇ ἀκόμα τὰ τρία παιδιά. Συζητοῦν ποὺ δρόμο πρέπει ν' ἀκολουθήσουν γιὰ νὰ φθάσουν στὸ Τένεσσου ὅταν, σὲ μιὰ στιγμή, ἀνοίγει ἡ πόρτα, ποὺ δὲν ἦταν κλειδωμένη.

Τὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν, μόλις ἀκοῦν τὸ θόρυβο, στρέφοντας πρὸς τὸ μέρος της καί... μένουν μὲ ἀνοιχτὸ στόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξι. Στὸ ἀνοιγμὰ της στέκεται ἓνας ᾄψιλος ἄνδρας, μὲ καου - μπούκη στολή καὶ μὲ μαῦρο, σὰν πίσσα, καπέλλο. Ἡ σκιά τοῦ καπέλλου του κρύβει τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του καὶ μόνο ἡ λάμψη τῶν ματιῶν του, ποὺ θυμίζει ἀτσάλι, διακρίνεται καθαρά. Στηρίζεται στὸ κούφωμα τῆς πόρτας καὶ τὰ δύο του χέρια εἶναι ὀλισμημένα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκολουθεῖ μιὰ βαθεῖα καὶ παγερὴ σιωπὴ. Ὁ κάου - μπού μὲ τὸ κατὰμαυρο καπέλλο μασάει ἓνα σπέρτο καὶ φαίνεται πολὺ σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Λοιπὸν; σπάζει πρῶτο τὴ σιωπὴ τὸ Ἑλληνόπουλο. Τί σημαίνει αὐτό; Μπαίνει στὸ δωμάτιο τριῶν παιδιῶν χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα καὶ σὰ νὰ μὴ φθάνη αὐτὸ τ' ἀπειλεῖς καὶ μὲ δυὸ πιστόλια.

Ὁ κάου - μπού γελάει, μὰ εἶναι τόσο παρὰξενό τὸ γέλιο του ποὺ κάνει καὶ τὰ τρία παιδιά ν' ἀνατριχιάσουν.

— Δὲν εἶναι κρῖμα νὰ πεθάνετε τόσο μικροί; ἀποφασίζει νὰ μιλήσῃ ἐπιτέλους.

— Δὲν ἔχουμε σκοπὸ νὰ πεθάνουμε, ἀπαντᾷ μὲ ψυχραιμία ὁ Τζίμ.

— Μήπως εἶσαι γιατρός; τοῦ λέει ὁ Πεπίτο. Ἄν ἦσουν γιατρός θὰ ἤξερες πὼς οἱ Γκονζάλες ζοῦν ἐκατὸ χρόνια, ἐκτὸς κι' ἂν πεθάνουν νωρίτερα.

— Ἄς τελειώνῃ ἡ κωμωδία καὶ τὸ μυστήριον, παίρνει τὸ λόγο, ὁ Τζίμ. Κάποιο λάθος θὰ ἔκανες, ἄνθρωπέ μου. Ἄνοιξες ἄλλη πόρτα. Ἄφησέ μες νὰ κοιμηθοῦμε γιατί ἔχουμε νὰ κάνουμε πολὺ δρόμο, αὐριο.

— Γιὰ ποῦ, μὲ τὸ καλὸ; ρωτᾷ ὁ κάου - μπού μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο, χωρὶς νὰ διαζέται.

— Γιατί ρωτᾷς;

Τὰ προηγούμενα Τεύχη

τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗ» καὶ «ΜΙΚΡΟΥ ΚΑΟΥ - ΜΠΟΥ - ΥΨ», ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας, ὑπάρχουν καὶ στὰ ἐξῆς περίπτερα καὶ καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν:

ΑΝΩ ΔΑΦΝΗ: Χαρτοπωλεῖον Σ. Σταυροπούλου, Βασιλίσσης Σοφίας 27.

ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ: Περίπτερον Ἀλ. Ἀμπατζή, Ὁμήρου 74 (δίπλα στὸν κινηματογράφου «ΕΛΣΗ»).

ΑΝΩ Ν. ΣΜΥΡΝΗ: Κατάστημα Γ. Παπαδοπούλου Ἀρτάκης 149 (παλαιὸν τέρμα).

ΚΑΛΛΙΘΕΑ: Περίπτερον Ι. Κάρλου, Ἐλευθερίου Βενιζέλου 130 (Πλατεία Δασάκη).

ΚΑΛΛΙΘΕΑ: Καπνοπωλεῖον Φ. Ἀλεξανδρή, Χαροκόπου καὶ Σοφοκλέους 66.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ: Περίπτερον Χ. Δημοπούλου, Ἀγίου Ἀλεξάνδρου 11 (ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν).

ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ: Περίπτερον Δ. Μωρακία, (ἀπέναντι ἀπὸ τὸ τέρμα).

ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Περίπτερον Κλήμη Σαῖμη, Βασιλέως Γεωργίου καὶ Θερμοπυλῶν (δίπλα στὸν κινηματογράφου ΜΑΜΑΪ).

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Καπνοπωλεῖον Ἀθαν. Τουφεξή, Ἐλευθερίου Βενιζέλου 30 (ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἐμπορικὴ Σχολή).

ΤΕΡΜΑ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ: Κατάστημα Σπύρου Μωραΐτη, Μομφεράτου 63 (ἀπέναντι ἀπὸ Ἅγιον Ἐλευθέριον).

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ: (Γήπεδον Φοίβου) Περίπτερον Π. Δέδε, ὁδὸς Φρειδερίκης, (ἀπέναντι ἀπὸ κινηματογράφου Ἀλίντα).

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ: (Μπραχάμι) Περίπτερον Π. Κασιμάτη, στάσις ἀστυνομίας.

ΥΜΗΤΤΟΣ: Περίπτερον Χ. Λύγκα, πλατεία Ὑμηττοῦ.

ΚΟΥΚΑΚΙ: Περίπτερον Γ. Ὑφαντή, Ματρόζου 2 (στὴν Πλατεία).

— Ένδιαφέρομαι για την υγεία σας, Τζίμ Άνταμς!

Τὸ θρυλικὸ παιδί προσπαθεῖ μὲ πολὺ κόπο νὰ κρύψῃ τὴν ἀνησυχία του.

— Τζίμ Άνταμς; λέει. Εἶχα τὴν ἐντύπωση πὼς δὲν με γνωρίζε κανεὶς στὴ Ντακότα. Ἡ μήπως εἶσαι ξένος κι' ἐσύ;

— Δὲν ἔχει σημασία. Ἀρκεῖ ποὺ σὰς γνωρίζω.

— Καὶ μένα; ρωτᾷ ὁ Πεπίτο.

— Καὶ σένα.

— Βρὲ μυστήρια πράγματα νὰ με γνωρίζουν ὅλοι! κάνει παραξενεμένος ὁ Πεπίτο. Ἐχει φθάσει ὡς ἐδῶ πάνω τὸ θρυλικὸ ὄνομα τῶν Γκονζάλες.

— Λοιπόν, ἂς τελειώνουμε, κάνει ἀνυπόμονος ὁ Τζίμ καὶ τὸ δεξὶ του χέρι γλιστράει πρὸς τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ του.

— Τὸ χέρι σου νὰ μείνῃ ἀκίνητο στὴ θέση ποὺ βρίσκεται, διατάζει ὁ μυστηριώδης κάου - μπόυ μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο, ποὺ τὰ μάτια του δὲν χάνουν καμμιά κίνησι τῶν παιδιῶν. Μπορῶ καὶ σηματοδεύω μὲ κλειστὰ μάτια καὶ προλαβαίνω νὰ σκοτώσω ἕξι ἀντιπάλους, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ τραβήξῃ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς τὸ πιστόλι του. Θὰ μπορούσα νὰ σκοτώσω κι' ἄλλους ἀκόμα μά, βλέπετε, τὸ πιστόλι παίρνει μόνο ἕξι σφαῖρες. Καὶ τώρα, ἂς τελειώνουμε. Σκοπεύετε νὰ φύγετε καὶ νὰ πάτε ὡς τὸ Τένεσσου, ἀλήθεια ἢ ψέματα;

Ὁ Τζίμ μένει κατάπληκτος. Πῶς κατῶρθωσε νὰ μάθῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ποῦ σκοπεύει νὰ πάῃ;

— Ἀλήθεια ἢ ψέματα; ἐπιμένει ὁ κάου - μπόυ.

— Κι' ἂν εἶναι ἀλήθεια; τοῦ λέει τὸ Ἑλληγόπουλο.

— Ἄν εἶναι ἀλήθεια, ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, ὅταν φθάσετε στὸ Τένεσσου εἶναι ν' ἀνοίξετε τοὺς τάφους σας. Γιατί θὰ πεθάνετε ὅπουδήποτε!

Γιὰ δυὸ λεπτὰ δὲν μιλάει κανεὶς τους.

— Δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ πῶ, λέει ὁ κάου - μπόυ μὲ τὸ μαῦρο καπέλλο. Ἄν ξεκινηθεῖτε γιὰ τὸ Τένεσσου καὶ δὲν ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλὴ μου, θὰ με ξαναδῆτε. Καὶ τότε... τὰ πιστόλια μου δὲν θὰ μείνουν βουβά. Ἔτσι, μπῶς;

Ὁ Τζίμ βράζει ἀπὸ τὸ θυμὸ του μά, τί μπορεῖ νὰ κάνῃ, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ κάγκες δυὸ πιστολιῶν εἶναι ἔτοιμες νὰ ἐκτοξεύσουν τὸ θάνατο, μὲ τὸ σχῆμα μιᾶς σφαίρας;

Τὸ ἐρχόμενο τεῦχος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗΣ», τὸ 50, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐπόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο:

Ο ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα καὶ συναρπαστικότερα ποὺ ἔχουν δημοσιευθῇ ὡς τώρα, γεμάτο πλοκή, μυστήριο, ἀγωνία, ἥρωismus καὶ γέλια, μὲ τίς γκάφες ποὺ κάνει ὁ θρυλικὸς Πεπίτο Γκονζάλες καὶ οἱ δυὸ βοηθοὶ του, ὁ Πελεγκρίνο καὶ τὸ γεράκι.

Ὁ 4ος τόμος

Μὲ τὸ τεῦχος αὐτὸ συμπληρώνεται ὁ 4ος τόμος τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΣΕΡΙΦΗΣ». Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας θέλουν μποροῦν νὰ στείλουν τὰ τεύχη τους νὰ διβλιοδετηθοῦν. Ἡ διβλιοδεσία τοῦ τόμου στοιχίζει 10 δραχμὲς καὶ ἡ ταχυδρομικὴ ἀποστολὴ του 5 δρχ. Γιὰ ὅσους τὸν ἀγοράζουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας στοιχίζει 25 δραχμὲς κι' ἐπιβαρύνεται μὲ 5 δραχμὲς (σύνολον 30) μὲ τὴν ταχυδρομικὴ ἀποστολὴ του. Καὶ ὁ τέταρτος τόμος θὰ εἶναι τὸ ἴδιο κομψὸς καὶ καλαίσθητος ὅπως οἱ προηγούμενοι

— Ξέρω ποιὸς εἶσαι, λέει ὁ κάου - μπόυ. Ξέρω πῶς εἶσαι ἔξυπνο παιδί. Ἄκουσε, λοιπόν, τὴ συμβουλὴ μου καὶ δὲν ἔχεις νὰ χάσῃς.

Ρίχνει τὸ ἓνα πιστόλι στὴ θήκη του, βγάζει τὸ κλειδί ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ, τὸ τοποθετεῖ στὸ ἔξω μέρος, κλείνει ἀπότομα τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειδώνει.

Τὰ τρία παιδιά μένουν μονάχα τους τώρα. Δὲν ἔχουν συνέλθει ἀκόμα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους.

— Καλὸ κι' αὐτό! λέει ἡ Ντιάνα.

Ὁ Τζίμ κουνάει κάθε τόσο τὸ κεφάλι του.

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί συμβαίνει, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὰ ξέρει ὅλα. Ποιοὶ εἴμαστε καὶ ποῦ πηγαίνουμε.

— Τότε, είναι μάντης, βγάζει τὸ συμπέρασμα ὁ Πεπίτο.

— Δὲν ὑπάρχουν μάντεις, Πεπίτο. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ κάπου ξμαθε, ἀπὸ κάποιον ξμαθε... Μήπως μᾶς ἄκουσε κανεὶς τὴν ὥρα πὺν διαβάσαμε τὸ τηλεγράφημα;

— Ἀδύνατον, λέει ἡ Ντιάνα. Κύτταζε διαρκῶς ὁλόγυρά μου. Δὲν μᾶς ἄκουγε κανεὶς γιατί, οἱ λιγοστοὶ ἄνθρωποι πὺν βρίσκονταν στὸ μάρ, ἦταν μακρυνά μας καὶ δὲν μᾶς πρόσεχαν.

— Θὰ τρελλαθῶ! κάνει ὁ Τζίμ. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι κανένα φάντασμα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος!

Ξαφνικά, χτυπάει τὸ μέτωπό του μὲ τὴν παλάμη του.

— Εἶναι πολὺ ἀπλό, λέει. Τὰ πὺν ἀπλᾶ πράγματα τὰ σκέφτεται κανεὶς τελευταία. Τὸν πρῶτο πὺν θᾶπρεπε νὰ ὑποπτευθοῦμε εἶναι ὁ τηλεγραφητής. Μόνον ἐκεῖνος ξέρει ποιοὶ εἴμαστε, ἐκεῖνος πὺν πῆρε τὰ δυὸ τη-

λεγραφήματα, τὸ δικό μου καὶ τοῦ κάπταιν Κούπερ.

Οἱ φίλοι του συμφωνοῦν μὲ μιὰ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

— Θὰ βρῇ τὸ μπελᾶ του, λέει ὁ Τζίμ. "Οταν ἕνας ὑπάλληλος συμμαχεῖ μὲ τοὺς κακούργους, ξέρει τί τὸν περιμένει. Εἶναι καὶ πολὺ κοντός. Δὲν τοῦ πέρασε οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ νοῦ πῶς θὰ τὸν ὑποπτευόμαστε;

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρωτάει ἡ Ντιάνα.

— Κάτι πολὺ ἀπλό. Θὰ πάω νὰ βρῶ αὐτὸν τὸν κύριο τηλεγραφητὴ καὶ θὰ τὸν ἀναγκάσω ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Θὰ πάω μόνος μου. Ἐσεῖς μείνετε ἐδῶ κι' ἔχετε τὸ νοῦ σας. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου φτερουγίζει ὁλόγυρά μας. Κι' εἶναι ἕνας κίνδυνος ἀπὸ ἄγνωστα πρόσωπα. Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήση νὰ τὰ βγάλουμε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πέρα καὶ νὰ προστατεύσουμε τὸ νόμο.

ΤΕΛΟΣ

Ἀπόδοσι στὰ Ἑλληνικά
ΚΩΣΤΑ ΦΩΤΕΙΝΟΥ

COPYRIGHT 1963

● « ΜΙΚΡΟΣ ΣΕΡΙΦΗΣ » — ΕΤΟΣ 1ον — ΤΕΥΧΟΣ Νο 49

Γραφεῖα : Ὁδὸς ΠΡΑΣΙΤΕΛΟΥΣ ἀριθ. 1—5ος ὁροφος— Τηλέφωνον 235.271

Ἐκδότης : Θ. ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ & Σία — Καλλ. Διεύθυνσις : Κ. ΡΑΜΠΑΖΗΣ

κάναμε, ή ακούγαμε τόν Καρίμ, πού ήξερε νά διηγείται μέ τόση δημοφιλία, νά μās εξιστορή διάφορα παραμύθια ή περιστατικά από τίς γοητευτικές σελίδες τών «Χιλίων καί μιάς νύχτας».

Ο Λώρενς, ήταν τόσο στενά συνδεδεμένος μέ τόν Καρίμ πού σκόπευε, όπως μού είχε φανερώσει κάποτε, νά τόν πάρη μαζί του στήν Αγγλία, όταν επέστρεφε κάποτε καί νά τόν σπουδάση, γιατί πίστευε ότι ο νέος αυτός, είχε όλα τὰ προσόντα νά διοικήσῃ κάποτε τόν λαό τῆς Αραβίας.

Πράγματι, ήταν προικισμένος μέ ευφράδεια, ήξερε νά μιλήσῃ όσο κανέναν άλλος καί μπορούσε νά ἀντιπύξῃ χίλιες - δυό θεωρίες, γιά τήν πολιτική, τόν πόλεμο καί τήν ἱστορία...

Ένα βράδυ, περίοικο πρᾶγμα γιά τήν ἔρημο, βασίλευε ἀπόλυτη ἡσυχία ὀλόγυρά μας. Δέν φτυούσε καθόλου. "Όλα ήσαν ἤρεμα καί ἐπικρατοῦσε νεκρὴ σιγή. Εἴμουν κουρασμένοι καί ζήτησα ἀπὸ τὸ Λώρενς νά μὲ συγχωρήσῃ πού θὰ πήγαινα γιά ἕνα λίγο πιο νωρίς ἀπὸ τίς προηγούμενες φορές.

Καληνύχτα τὸ Λώρενς καί τὸν Καρίμ, καί τράβηξα γιά τὴ σκηνή μου. "Εβеса σὰν πεθαμένος στὸ στρώμα μου καί γογγίζω μέ πῆρε ὁ ὕπνος...

Σαφηνικά, σὰ νά μὲ ἐπρωῶς κάποιος, ξύπνησα. "Ανοίξα τὰ μάτια καί δέν εἶδα κανένα δίπλα μου. Κατάλαβα ὅτι εἶχα δὴ κάποιο ἄσχημο ὄνειρο. Προσπάθησα καί πάλι νά κοιμηθῶ, ἀλλὰ δέν μπορούσα. "Εκλεινα τὰ μάτια, ἀλλὰ δέν μ' ἔπαινε ὁ ὕπνος.

"Αποφάσισα λοιπὸν νά κάνω μιὰ βόλτα στὸ στρατόπεδο. Ἀκόμα βασίλευε ἡσυχία. "Θ ἄσρας-μὲς εἶχε ξεχάσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ...

Οἱ σκοποὶ ἔκαναν τὴ θάρδια τους σιωπηλοί. "Όλοι μὲ χαρτίσαν καί ἐγὼ τοὺς εἶπα μερικὲς κουδόντες. Κατόπιν σκέφτηκα νά περάσω κι' ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ Λώρενς, νά δῶ τί ἔκανε; ὁ φίλος μου...

Μού φάνηκε ὅτι εἶδα μιὰ σκιά στὸ πᾶντο τοίχωμα, νά στεκεται ὀρθὰ κοντὰ στὸ στρώμα τοῦ Λώρενς. "Εμοίαζε μέ τὸν Καρίμ καί ἔβαλα στὸ μυαλό μου, μήπως ὁ Λώρενς εἶχε πᾶθει τίποτα.

Πλησίασα κοντὰ στὴ σκηνή, καί μέ μιὰ ἀπότομη κίνησι σήκωσα τὸ πανί πού χρησίμευε γιά εἴσοδο. Τίτε εἶδα κάτι πού ἔκανε τὸ αἷμα μου νά παγώσῃ στίς φλέβες. Δέν ἤθελα νά τὸ πιστέψω... Εὐχαρίστησα τὸν Ἀλλάχ, πάντως πού μού ἔστειλε ἐκεῖνο τὸ κακὸ ὄνειρο καί μὲ ξύπνησε γιά νά προλάβω τὸ κακὸ...

— Τί πᾶς νά κάνης, Καρίμ; φώναξα ὅσο μπορούσα πιο δυνατὰ.

Ο Καρίμ, ἔμεινε σὰ μαρμαρωμένος. Μὲ κύτταξε παράξενα. "Αφῆσε μετὰ μιὰ κραυγὴ πληγωμένου θηρίου, τὸ μαχαίρι πού κρατοῦσε γλύστρησε ἀπὸ τὸ χέρι του καί ὁ ἴδιος ἔπεσε κατὰχαμα καί ἀναλόθηκε σὲ λυγμούς...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ξύπνησε κι' ὁ Λώρενς.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε παραξευμένος.

Ο Καρίμ, στεκόταν ἀμίλητος, μέ τὸ πρόσωπο κρυμμένο μέσα στίς φουχτές τῶν χειρῶν του. Τὸ μαχαίρι ἦταν πεσμένο στὰ πόδια του. Ο Λώρενς, μόλις τοῦ ἔρριξε ἕνα ἐξεταστικὸ βλέμμα, κατάλαβε, μονομιάς.

— Ὡστε εἶναι ἀλήθεια, Καρίμ, αὐτὸ πού σκέφτηκα; τοῦ εἶπε. Δηλαδή θέλησες νά μὲ σκοτώσῃς;

Ο Καρίμ δέν ἀπάντησε. Ο Λώρενς τὸν ξαναρώτησε :

— Καρίμ, πές μου εἶναι ἀλήθεια; Καί γιατί; Ποιὸς σ' ἔστειλε νά κάνης ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Ο νεαρὸς Βεδουῖνος ἔπεσε τότε στὰ πόδια τοῦ Λώρενς καί ἄρχισε νά λήν μέσα στοὺς λυγμούς του :

— Σκότωσέ με, ἀφέντη, γι' αὐτὸ πού ἤθελα νά κάνω. Σκότωσέ με γιατί εἶμαι ἔνοχος...

— Ποιὸς σ' ἔστειλε; ἐπέμεινε ὁ Λώρενς.

— Σκότωσέ με, ἀφέντη, ἐξακολούθησε ὁ Καρίμ. Δέν θέλω πιά νά ζήσω...

— Πρῶτα θὰ μού πῆς ποιὸς σ' ἔστειλε, εἶπε ψύχραιμα ὁ Λώρενς. Μετὰ θὰ ἀποφασίσω τί τιμωρία θὰ σοῦ ἐπιβάλλω...

Ἐτοιμάστηκα νά φερθῶ σκληρὰ στὸν Καρίμ γιά νά τὸν ἀναγκάσω νά μᾶς φανερώσῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου πού τὸν ἔβαλε νά σκοτώσῃ τὸ Λώρενς, ἀλλὰ αὐτός, μού ἔκανε νόημα νά τὸν ἀφήσω μόνον μέ τὸν νεαρὸ Ἀραβᾶ. "Όταν ἔμειναν οἱ δύο τους, ὁ Λώρενς, ξαναρώτησε :

— Λοιπὸν Καρίμ, δέν θὰ μού φανερώσῃς οὔτε τώρα ποιὸς σ' ἔστειλε νά μὲ σκοτώσῃς;

Ο Καρίμ, δέν τολμοῦσε νά κυτιάξῃ τὸ Λώρενς κατὰμάτια. Ἦταν ἀκόμα γονατισμένος καί ἔκλαιγε συνεχῶς μέ ἀσυγκράτητους λυγμούς... Ο Λώρενς, τὸν ρωτοῦσε καί τὸν ξαναρωτοῦσε, μέχρις ὅτου ὁ Καρίμ, λόγισε.

— Νάι, θὰ στὰ πῶ ὅλα, ἀφέντη, ἔξεσασε. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ δέν ἤθελα νά ἀναλάβω αὐτὴ τὴν ἀποστολή, γιατί σ' ἔκτιμοῦσα καί σὲ θαύμαζα ἀπὸ μακριά. Δέν ἤθελα ὅμως νά μὲ κατηγορήσουν γιά δειλὸ καί γι' αὐτὸ δέχτηκα...

— Ποιὸς σ' ἔστειλε;

— Ο Ἀχμέτ - Πασᾶς, τῆς φυλῆς τῶν Σιορχάν, ἀπάντησε ὁ Καρίμ... Καί τώρα ἀφέντη μου, σκότωσέ με... Εἶμαι ἀνάξιος φίλος σου...

— Δέν θὰ σὲ σκοτώσω, Καρίμ, εἶπε ὁ Λώρενς. Εἶσαι ἀνθρώπος πού χρειάζεται ἡ Αραβία. Θὰ ἦταν κρίμα νά χαθῇ. Θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐκαιρία νά ἐπανρθώσῃς τὸ σφάλμα σου...

— Ἀφέντη μου, ἔκανε χαρούμενος ὁ Καρίμ. Εἴχα ἀκούσει ὅτι εἶσαι πονόητος καί ἔξερεις νά συγχωρᾷς. Τώρα τὸ βλέπω καί μόνος μου...

Όταν ξαναγύρισα στὴ σκηνή δέν βόηκα τὸν Καρίμ ἐκεῖ. Μιὰ ὑποψία πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου. Πίστευα ὅτι ὁ Λώρενς, θὰ τὸν εἶχε ἀφήσει νά φύγῃ.

— Ποῦ εἶναι ὁ Καρίμ; ρώτησα διασπαστικά.

— Εἰδῶ, ἀπάντησε ἀτάραχα, ὁ Λώρενς.

— Δέν πιστεύω νά τὸν ὀφῆσῃς ζωντανό, εἶπα.

— Καί γιατί ὅχι, ψιθύρισε ὁ Λώρενς.

— Γιατί δέν εἶσαι τρελλός, συνέχισα. Θὰ ἦταν κουταμάρα νά χαρίσῃς τὴν ζωὴ σ' ἕνα ἀνθρώπου πού ἤθελε νά σὲ σκοτώσῃ.

— Τοῦ τὴ χάρισα κιόλας, εἶπε ἀπλᾶ ὁ Λώρενς.

— Καί πού εἶναι τώρα;

— Τὸν ἔστειλα νά πᾶν νά κοιμηθῇ. Ἦταν πολὺ κουρασμένος καί ἀναστατωμένος ὁ φτωχὸς μου, φίλος.

— Εὐχομαι Λώρενς, νά μὴ πάθῃ κανένα κακὸ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔκανες μεγάλο σφάλμα πού τὸν ἄφησες νά ζήσῃ.

(Συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΗΡΩΩΝ ΤΟΥ ΦΑΡ - ΟΥΕΣΤ

JOHN SAXON

Τζών Σάξον